

CURIERUL ADVENTIST

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS OCTOMBRIE 2026

Întemeiați pe Biblie
Centrați pe misiune

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE:
5-12 DECEMBRIE 2026

CUPRINS 2026

OCTOMBRIE

1 INTRODUCERE

Eton Köhler

Pe genunchi, pentru mișcarea finală

2 MESAJ PENTRU DARUL SĂPTĂMÂNII DE RUGĂCIUNE

Karina Eloidin

3 VINERI

Aurel Neațu

Adevăr pentru timpul nostru

7 SABAT DIMINEAȚA

Eton Köhler

Întemeiați pe Biblie

10 SABAT DUPĂ-AMIAZA

Georgel Pîrlitu

Focul de pe altar

13 DUMINICĂ

Shawn Boonstra

Nu e destul să citim Biblia

16 LUNI

Shawn Boonstra

Mesajul de care lumea încă are nevoie

19 MARȚI

Shawn Boonstra

Doctrina are o față

22 MIERCURI

Shawn Boonstra

Lucrarea adevărată a Duhului

26 JOI

Shawn Boonstra

Nu este lucrarea pastorului

29 VINERI

Shawn Boonstra

La hotarele Canaanului

32 SABAT DIMINEAȚA

Ellen G. White

Până El va veni

36 SABAT DUPĂ-AMIAZA

Ioan-Alin Feier

Deschide cartea!

39 POVESTIRI PENTRU COPII

Abigail Duman

Prelegerile care vor fi folosite de duminică până vineri în Săptămâna de Rugăciune de anul acesta au fost scrise de pastorul SHAWN BOONSTRA, care este editor asociat pentru Adventist Review. Crescut în provincia canadiană British Columbia, el a devenit adventist când era tânăr adult și, în scurtă vreme, a început să predea cursuri biblice. A urmat o activitate întinsă pe câteva decenii în domenii ca lucrare pastorală, evanghelizare publică și prin televiziune. Alături de soția sa, Jean, pastorul Boonstra a contribuit la botezul a zeci de mii de persoane. Anterior a slujit ca prezentator/director pentru posturile TV *It Is Written Canada*, *It Is Written International* și, între 2013 și 2025, prezentator/director pentru *Voice of Prophecy*, ale căror emisiuni sunt urmărite în toată lumea.

Traducere: ADRIAN BOCĂNEANU

Anul CXII, OCTOMBRIE 2026. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Ioan Feier, Claudiu Gășman, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Vlad Bogdan; Colaboratori speciali Valentin Filimon, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Andreea Roman; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Editura Viață și Sănătate, șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20.

ISSN 1220-6725

PE GENUNCHI, PENTRU MIȘCAREA FINALĂ

*Rugăciunea deschide căi
pe care nicio strategie nu le poate asigura*

Acum, când biserica din toată lumea intră în Săptămâna de Rugăciune a acestui an, noi nu încetăm pasul, ci ne realiniem. Punem pe primul loc ceea ce ne susține și ceea ce ne trimite. Pe toate continentele și în toate culturile, ne întoarcem la temelia care ne definește și la misiunea care ne mobilizează. Tema „Întemeiați pe Biblie, centrați pe misiune” nu este o expresie pentru un sezon, ci este identitatea unui popor care trăiește într-un timp profetic.

A fi întemeiați pe Biblie înseamnă a sta acolo unde stă Domnul Hristos. „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17). Scriptura dă stabilitate convingerilor atunci când nenumărate voci se luptă să ne câștige atenția. Ea susține credința atunci când suntem înconjurați de nesiguranță. Ea modelează caracterul și purifică scopurile. O biserică întemeiată pe Cuvânt nu alunecă după cum sunt tendințele și nu se dă bătută în fața confuziei. Ea ascultă în primul rând de cer. Ea îngenunchează înainte să vorbească.

Totuși, această întemeiere duce la mișcare. A fi centrați pe misiune înseamnă să ne însușim motivul pentru care existăm. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile” (Matei 28:19). Biserica nu a fost niciodată chemată să mențină confortul; ea a primit însărcinarea să proclame speranța. Acolo unde sunt bariere, există genunchi plecați. Rugăciunea deschide căi pe care nicio strategie, prin ea însăși, nu le poate asigura. Acolo unde sunt oameni, există și o chemare. Fiecare localitate, fiecare limbă, fiecare cartier reprezintă o invitație la servire și mărturisire.

Rugăciunea hrănește acest simț al urgenței. Înaintarea Evangheliei nu începe cu o listă de materiale, ci cu o predare. Înainte de a organiza programe, trebuie să ne consacram inima. Înainte de a anunța planuri, trebuie să înălțăm rugăciuni de mijlocire. Istoria ne arată că, atunci când poporul lui Dumnezeu se roagă, misiunea capătă viteză. Duhul dă putere, ușile se deschid, curajul crește!

Această Săptămână de Rugăciune nu este, deci, o pauză; este o pregătire. Este o întoarcere la Sursa de putere și de claritate. Lumea nu are nevoie de o biserică dezorientată; ea are nevoie de una credincioasă – care are rădăcini adânci și care se întinde până departe.

Fie ca rugăciunile noastre din această săptămână să ne întărească fundamentul și să ne extindă viziunea, până când fiecare persoană va afla Evanghelia și faptul că Domnul Hristos revine în slavă.

Maranatha!

ERTION KÖHLER
este președintele
Conferinței Generale
a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea.

Mesaj pentru Darul Săptămânii de Rugăciune 2026

Dacă v-aș cere să vă luați câteva secunde și să spuneți ce lucru ați făcut săptămâna aceasta care a fost ca o sămânță semănată pentru Împărăția lui Dumnezeu, ce ați spune? Nu poate fi pur și simplu activitatea voastră din câmpul în care lucrați sau o misiune care v-a fost încredințată de biserica locală. Trebuie să fie ceva personal, ceva ce Dumnezeu v-a pus pe inimă să faceți și care are însemnătate pentru Împărăția Sa.

În fiecare zi suntem asaltați neîncetat de mesaje din mass-media, de reclame și de știri de tot felul. Atenția noastră se poate risipi cu ușurință printre responsabilități și urgențe. Din perspectivă umană, ochii par esențiali pentru a ne orienta, dar ce se întâmplă când tocmai ochii ne pot duce într-o direcție greșită?

Prin cuvintele lui Isus, Biblia ne invită să reconsiderăm adevăratul rol al ochilor în viața noastră. „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar, dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!” (Matei 6:22,23).

Fiind menționați de peste 1.500 de ori în întreaga Scriptură, ochii pot reprezenta fie o binecuvântare, fie un blestem. Categorie, sensul biblic al cuvântului „ochi” depășește sfera funcției fizice și este un sens profund spiritual, cuprinzând atât ceea ce poate pătrunde în suflet, cât și ceea ce poate izvorî din el. Reprezintă centrul trezirii spirituale și o poartă deschisă spre suflet. Când rostește Predica de pe Munte și vorbește despre acest lucru, Isus îi îndeamnă pe oameni să fie atenți la direcția în care își îndreaptă privirea, care poate deveni lumină pentru întreaga ființă, înălțând mintea și sufletul, sau poate duce spre cele mai întunecate zone ale acestei lumi.

Misiunea adventistă este o misiune mondială care îi cheamă pe bărbați și pe femei să slujească în diferite roluri pe întregul

glob, prin activități educative, prin servicii medicale, prin studii biblice, alfabetizare, activități de dezvoltare și ajutor umanitar, prin plantare de biserici și prin instruirea liderilor (www.adventistmission.org). Poate că nu vom avea ocazia să trăim personal o astfel de experiență transformatoare, dar, prin banii cu care contribuim la colectă, putem deveni mâna de ajutor care îi permite altcuiva să realizeze în mod concret ceea ce noi înșine nu putem face.

Cu nouă ani în urmă, în timp ce slujeam ca directoare a Departamentului Rugăciune din Conferința mea, Dumnezeu mi-a pus pe inimă această viziune: „Rugăciunea nu are alte limite decât cele pe care i le punem noi.” Fără să așteptăm un moment special, să ne oprim acum pentru o clipă de rugăciune pentru Darul Săptămânii de Rugăciune 2026! Ellen G. White ne amintește: „Toți cei care aleg Împărăția lui Hristos, împărăția iubirii, a neprihănirii și a păcii, punând interesele ei mai presus de toate celelalte, sunt legați de lumea de sus și primesc toate binecuvântările de care au nevoie pentru viața aceasta” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, capitolul 31, p. 313, în original). Pe ce ne vom fixa privirea când vom face următorul pas în vederea Darului pentru Săptămâna de Rugăciune 2026, punându-L pe Dumnezeu pe primul loc?

Teritoriile noastre sunt vaste, solicitările noastre sunt reale, dar ocaziile pe care ni le oferă Dumnezeu sunt cu mult mai mari, iar noi avem privilegiul de a participa împreună la această misiune alături de Aceia care, „prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20). Amin!

Fie ca Dumnezeu să ne dea vedere fizică și spirituală pentru a susține misiunea mondială în această Săptămână de Rugăciune și mai departe.

Fiți binecuvântați din belșug!

KARINE ELOIDIN,
trezorier, Uniunea Franța-Belgia-Luxemburg

ADEVĂR

pentru timpul nostru

„CUVÂNTUL TĂU ESTE ADEVĂRUL.” (Ioan 17:17)

Biblia e o carte veche care nu îmbătrânește. A fost scrisă într-o lume apusă de mult, fără electricitate, călătorii spațiale, internet sau inteligență artificială. Totuși, ea continuă să le vorbească oamenilor din secolul al XXI-lea cu o actualitate uimitoare, nu pentru că ne explică tehnologiile timpului nostru, ci pentru că vorbește despre acele lucruri fundamentale care au rămas neschimbate: inima omului și lupta ei dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, teamă și speranță, vinovăție și iertare, viață și moarte.

Lumea se schimbă într-un ritm pe care generațiile trecute cu greu și l-ar fi putut imagina. Ceea ce ieri părea imposibil astăzi este obișnuit, iar ceea ce astăzi ni se pare sigur s-ar putea ca mâine să fie depășit. În mijlocul acestei instabilități există însă ceva permanent: „Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac” (Isaia 40:8).

Actualitatea Bibliei nu stă în nouitatea ei, ci în adevărul ei. Ea nu se schimbă pentru a fi pe placul fiecărei generații; mai degrabă, fiecare generație trebuie să se întoarcă la ea pentru a înțelege cine este, unde se află și încotro merge.

Adevăr veșnic și adevăr prezent

Mi se pare semnificativ că mesajul celor trei îngeri din Apocalipsa 14 începe cu expresia „o Evanghelie veșnică”. Înainte

de avertizări, înainte de Babilon, fiară și semnul ei, ne este prezentat îngerul vestitor al Evangheliei. Mesajul final nu începe cu frica, ci cu vestea cea bună. Dumnezeu, Creatorul lumii, este Dumnezeul care ne iubește și care, prin Isus Hristos, ne cheamă înapoi la El.

Evanghelia este veșnică, dar este proclamată unei anume generații, într-un moment concret al istoriei. Aici întâlnim ceea ce Biblia numește „adevărul prezent” (2 Petru 1:12). Această expresie nu înseamnă că adevărul se schimbă. Dimpotrivă, adevărul lui Dumnezeu este același și veșnic, dar unele părți ale mesajului capătă relevanță și o urgență deosebită într-o anumită fază a istoriei.

În zilele lui Noe, adevărul prezent însemna și chemarea de a intra în corabie. Pentru Ioan Botezătorul, însemna: „Pregătiți calea Domnului!” Pentru apostoli, adevărul prezent era proclamarea lui Isus Hristos cel răstignit și înviat. Aceste mesaje nu anulau adevărurile anterioare, ci arătau ce dorea Dumnezeu în acel moment al istoriei mântuirii.

Pentru timpul sfârșitului, credem că adevărul prezent este exprimat în mod deosebit în soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14:6-12. Și tocmai când privim lumea prin aceste versete, descoperim cât de actuală este Biblia.

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă”

Primul înger proclamă „cu glas tare”: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7). Este chemarea adresată unei lumi care așază tot mai mult omul în centrul existenței. „Temeți-vă de Dumnezeu” înseamnă să-L recunoaștem din nou ca Dumnezeu, să-I acordăm locul suprem și să trăim conștienți de prezența și autoritatea Sa.

Avem acces la o cantitate de informație fără precedent. Putem obține în câteva secunde răspunsuri pentru care altădată ar fi trebuit să cercetăm zile întregi. Inteligența artificială poate genera texte, imagini, muzică și poate imita raționamentul uman. Dar nicio tehnologie nu poate răspunde în locul nostru la întrebarea fundamentală: Cine are ultimul cuvânt asupra vieții mele?

Primul înger ne îndreaptă spre Creator: „Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Limbajul ne conduce direct spre porunca Sabatului. Într-o lume fascinată de ceea ce poate face omul, Dumnezeu ne cheamă să ne amintim de ceea ce numai El poate face: să creeze viață.

Sabatul devine astfel o mărturisire extraordinară de actuală. În fiecare săptămână declarăm că nu ne-am creat singuri, că viața nu ne aparține în mod absolut și că valoarea noastră nu este determinată de ceea ce producem, posedăm sau realizăm. Avem valoare pentru că suntem creați de Dumnezeu și răscumpărați de Hristos.

În același timp, chemarea la închinare este o chemare la responsabilitate. Motivația apelului făcut de înger este: „A venit ceasul judecății Lui.” Viața nu e lipsită de finalitate morală. Alegerile noastre contează, iar Dumnezeu ia în serios ceea ce facem cu lumina primită. Dar judecata nu e o veste rea pentru cel care și-a pus încrederea în Hristos. Judecătorul este și Mântuitorul nostru.

„A căzut Babilonul”

Al doilea înger anunță: „A căzut, a căzut Babilonul” (Apocalipsa 14:8).

Babilonul ne duce cu gândul la confuzie și, în Apocalipsa, la un sistem religios care amestecă adevărul cu eroarea și autoritatea lui Dumnezeu cu autoritatea omului. În acest context, Ellen G. White scrie: „Palatitatea este exact ce a declarat profeția că va fi, și anume apostazia zilelor din urmă (2 Tesaloniceni 2:3,4)”¹.

E greu să ne imaginăm un mesaj mai actual pentru o generație copleșită de informații. Paradoxul generației noastre este că, în ciuda atâtor cunoștințe accesibile, nu este mai ușor să distingem adevărul de falsitate. Confuzia crește în același ritm cu cantitatea de informații. Nu ducem lipsă de opinii, dar ne lipsesc criteriile de selecție.

Fiecare putem ajunge să trăim în propria lume informațională, construită din lucrurile pe care ne-am obișnuit să le urmărim. De exemplu, propria noastră lume online se bazează pe ceea ce algoritmii au învățat despre noi; ei știu ce vrem să auzim și ne oferă încontinuu ce ne place. În acest Babilon modern al vocilor și interpretărilor, Biblia ne oferă un punct fix. Iată de ce trebuie să ne întoarcem la Scriptură. Nu orice mesaj religios este adevărat pentru că folosește numele lui Dumnezeu și nu orice experiență spirituală vine de la Dumnezeu. Adevărul nu devine adevăr prin votul majorității.

În articolul pentru Săptămâna de Rugăciune din 2024 adresam întrebarea: „Ce am face dacă nu am mai avea acces la Biblia noastră, la aplicația preferată sau la o persoană pe care să o întrebăm?” Și întrebarea devine din ce în ce mai actuală. Cât din Biblie a devenit deja parte din noi?

Cui ne închinăm?

Solia celui de-al treilea înger are cea mai gravă tonalitate. Ea avertizează solemn împotriva închinării la fiară și a primirii semnelor ei (Apocalipsa 14:9-12). Observați că în centrul marii controversă finale nu se află economia sau politica, ci închinarea. Primul înger declară: „Închinați-vă Creatorului.” Al treilea cere: „Nu vă închinați fiarei.”

În Apocalipsa, semnul fiarei este prezentat în opoziție cu pecetea lui Dumnezeu. Fruntea indică mintea, alegerea asumată; mâna trimite la fapte și comportament. În conflictul final, miza nu este doar acceptarea unui semn exterior, ci loialitatea. Cui îi permitem să ne modeleze gândirea? După ce autoritate ne conducem viața? Cine are ultimul cuvânt atunci când porunca lui Dumnezeu intră în conflict cu presiunea societății?

De aceea cred că ar fi o greșeală să reducem mesajul celui de-al treilea înger la speculații despre tehnologie, economie sau mecanisme de control. Acestea pot deveni instrumente ale presiunii, dar în centrul profeției este închinarea. Apocalipsa 13–14 descrie două categorii de oameni: cei care îi aparțin lui Dumnezeu și cei care aleg o autoritate rivală. Conflictul final este, înainte de toate, un conflict al loialității.

Ellen G. White explică în mod direct această alegere: „Când păzirea duminicii va fi impusă prin lege, iar lumea va fi lămurită cu privire la obligația Sabatului adevărat, atunci toți aceia care vor călca porunca lui Dumnezeu, pentru a asculta de un precept care nu are o autoritate mai înaltă decât aceea a Romei, vor onora prin aceasta papalitatea mai presus de Dumnezeu. [...] Și lucrul acesta nu se va produce până când problema nu va fi pusă lămurit înaintea poporului, iar oamenii vor fi aduși să aleagă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor, iar aceia care continuă în nelegiuire vor primi «semnul fiarei».”²

Cui îi aparține conștiința mea? Cine stabilește binele și răul? A cui autoritate este decisivă atunci când porunca lui Dumnezeu intră în conflict cu presiunea majorității?

Aceste întrebări fac din Apocalipsa 14 un mesaj pentru timpul nostru. Scriptura nu ne permite să reducem credința la o preferință personală pentru momentele liniștite ale vieții. Credința înseamnă loialitate, iar pregătirea pentru criza finală nu începe în ziua în care vine criza, ci astăzi, prin alegeri aparent nesemnificative, dar

prin care învățăm să ascultăm glasul lui Dumnezeu mai presus de orice alt glas.

Un popor al Cuvântului

După cea mai solemnă avertizare urmează una dintre cele mai scurte și frumoase descrieri ale poporului lui Dumnezeu: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Adevărul prezent nu produce oameni speriați, obsedați de evenimentele finale, ci oameni statornici în credință. Ei țin poruncile lui Dumnezeu și îi rămân credincioși Domnului Isus.

Ascultarea și credința nu sunt două căi diferite. Noi nu păzim poruncile pentru a câștiga mântuirea, ci pentru că am fost cucerii de dragostea lui Hristos. Credința în Domnul Isus ne face capabili să îi rămânem loiali atunci când ascultarea își cere prețul. În vremea sfârșitului, Dumnezeu caută oameni care înțeleg profeția și oameni cu un caracter modelat de Evanghelie.

Aici văd una dintre marile provocări pentru noi, adventiștii de ziua a șaptea. Nu e suficient să putem explica mesajele celor trei îngeri. Trebuie să devenim credincioșii descriși de cei trei îngeri. Putem cunoaște foarte bine profeția și totuși să nu avem răbdarea sfinților. Putem apăra poruncile și totuși să nu manifestăm caracterul Domnului Isus. Putem vorbi despre adevărul prezent fără ca adevărul să fie prezent în viața noastră.

Biblia trebuie deschisă astăzi

Cred că unul dintre marile riscuri contemporane nu este ca Biblia să fie atacată sau interzisă. Există o amenințare mai subtilă: Biblia să rămână la loc de cinste, dar să nu fie studiată; să fie tipărită și apărută, dar să rămână neînțeleasă; să fie purtată la biserică, dar absentă din deciziile noastre de luni până vineri. Putem afirma cu tărie că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și, în același timp, să ne formăm opiniile mai mult din ceea ce citim pe telefon decât în Scriptură.

În moștenirea adventistă, avem un obicei de respect simplu față de Biblie: nu așezăm nimic deasupra ei. Acest gest minor exprimă convingerea că avem un Cuvânt care trebuie să rămână deasupra tuturor celorlalte cuvinte. Astăzi, pericolul nu este atât de mult să punem o altă carte peste Biblie, cât să așezăm peste ea opiniile noastre, cultura noastră, preferințele noastre sau glasurile unei lumi care strigă tot mai tare.

De aceea, în această Săptămână de Rugăciune, vă invit să răspundem unei întrebări mai profunde decât „Cred eu în Biblie?”. Să ne întrebăm: „Îmi vorbește Biblia mie personal? Îmi corectează gândirea? Îmi schimbă alegerile? Îmi transformă caracterul? Îmi hrănește speranța? Mă conduce în fiecare zi mai aproape de Domnul Isus?”

Un singur glas: Isus revine

Biblia este actuală pentru că Dumnezeu-ul Bibliei este actual. În centrul ei se află Isus Hristos, „același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8), Cel ce vine din nou pe Pământ.

În anul care ne stă în față, avem un motiv în plus de proclamare. La două mii de ani de la botezul Domnului Isus, Biserica Adventistă Mondială ne cheamă, prin inițiativa **OneVoice27**, să ne unim glasurile într-o singură veste: Isus Hristos revine!

El, Cel care a intrat în apele Iordanului pentru a-Și începe lucrarea, Cel care a vindecat, a predicat, a murit și a înviat pentru noi, Se va întoarce. Făgăduința Sa este: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21:5).

Aceasta este și chemarea misionară din următoarea perioadă. Nu doar pastorii, evangheliștii sau cei care au darul vorbirii sunt chemați să vestească revenirea Domnului. Fiecare adventist poate transmite această veste în felul în care știe cel mai bine. Unii o vor face de la amvon, alții într-o conversație cu un vecin, alții printr-o carte oferită unui prieten sau poate printr-un mesaj, printr-o faptă de bunătate și printr-o viață în care oamenii pot vedea caracterul lui Hristos.

OneVoice27 nu înseamnă că toți trebuie să vorbim la fel. Înseamnă că, prin

daruri, experiențe și contexte diferite, vestim aceeași speranță. Și ce alt mesaj ar fi mai potrivit pentru timpul nostru? Primul înger ne cheamă înapoi la Creator, al doilea ne cheamă să ieșim din orice contrafacere, iar al treilea ne cheamă să îi rămânem loiali lui Hristos. Toate apelurile converg spre aceeași realitate: întâlnirea cu Domnul Isus.

Poate că nu putem face totul pentru Evanghelie, dar fiecare dintre noi poate face ceva. Poate că nu putem vorbi tuturor, dar putem vorbi unei persoane. Adevărul prezent nu ne-a fost încredințat doar pentru a-l cunoaște, ci și pentru a-l transmite celorlalți.

Nimic deasupra Cuvântului

Frați și surori, să îi redăm Scripturii locul care i se cuvine. Să nu ne mulțumim că avem Biblia în bibliotecă, pe telefon sau în aplicații. Să o avem în minte și în inimă! Să o citim, să o cercetăm, să o memorăm și, mai ales, să o trăim. Cele trei solii îngerești sunt chemarea lui Dumnezeu pentru prezent: închină-te Creatorului, ieși din orice sistem care îți ia locul și rămâi credincios Domnului Isus indiferent de preț. Iar apoi mergi și spune și altcuiva că **Isus revine ca să facă toate lucrurile noi**.

Într-o lume în care totul pare negociabil, Dumnezeu ne-a lăsat un Cuvânt care nu se schimbă (Isaia 40:8). Acesta este adevărul prezent. Aceasta este speranța noastră. Și aceasta este vestea pe care suntem chemați să o spunem lumii. 🦋

Întrebări pentru meditație:

1. Ce loc are Biblia în mod real în deciziile mele de fiecare zi?
2. În ce fel arată viața mea că îi aparțin Domnului Isus și că aleg să-l rămân credincios?
3. Cui aș putea să-i spun, în felul în care știu eu mai bine, vestea că Domnul Isus revine pentru a face toate lucrurile noi?

Pastorul AUREL NEAȚU este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Mai multe despre activitatea lui, precum și alte mesaje adresate Bisericii sunt pe blogul oficial presedinte.adventist.ro.

NOTE

1 Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 571, par. 2 (TV 571.2).

6 | 2 *Ibidem*, p. 449, par. 1 (TV 449.1).

ÎNTEMEIAȚI PE BIBLIE

Temelia noastră nezguduită

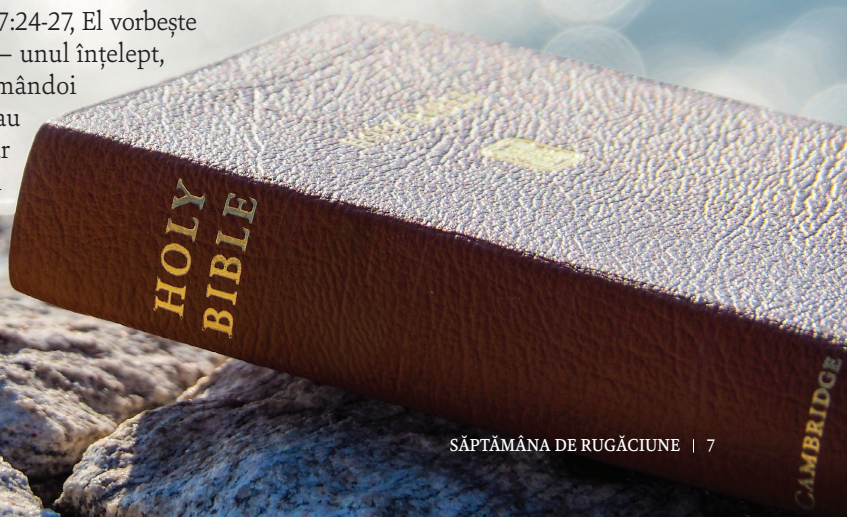
„Întemeiați pe Biblie, centrați pe misiune” este mai mult decât o lozincă. Este busola care călăuzește mișcarea adventistă în aceste timpuri hotărâtoare. În timp ce lumea plutește în derivă pe marea convingerilor în continuă schimbare, biserica globală a rămășiței poate să stea tare numai atunci când este ancorată în temelia veșnică a Cuvântului lui Dumnezeu.

Trăim într-o lume a instabilității. Granițele se schimbă, adevărurile se redenumesc, iar valorile își pierd ancora. Ploaia îndoielii bate fără răgaz, fluviul ideii că însăși noțiunea de adevăr este depășită inundă miliarde de ecrane, iar vânturile relativismului stârnesc uragane ale indiferenței. În mijlocul acestei avalanșe de nesiguranță, este inevitabil să se ridice o întrebare: Mai există ceva ce nu se schimbă? Mai este vreo temelie care rămâne demnă de încredere?

Răspunsul Domnului Isus este de o claritate absolută. În Matei 7:24-27, El vorbește despre doi constructori – unul înțelept, celălalt fără judecată. Amândoi au construit. Amândoi au fost loviți de furtună. Dar numai unul a rămas în

picioare. Care a fost diferența dintre ei? Temelia! Unul a construit pe stâncă, în timp ce celălalt a zidit pe nisip. În originalul grecesc, cuvântul pentru „stâncă” este *petra*, care desemnează o rocă compactă, adâncă, de neclintit. Potrivit cu 2 Timotei 3:16,17, „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire”. Cu alte cuvinte, Scriptura nu este doar o carte între multe cărți; ea este fundamentul veșniciei.

Este posibil ca o casă să fie splendidă, făcută după un proiect îndrăzneț și cu un decor modern – da, poate să impresioneze prin felul în care arată. Dar dacă e așezată pe nisip, se va prăbuși. Numai cei care construiesc pe ceva ce nu se poate clătina vor rămâne tari. Iar în aceste timpuri, există o singură temelie de nezguduit: Cuvântul lui Dumnezeu.

Numai cei care construiesc
pe ceva ce nu se poate
clătina vor rămâne tari.
Iar în aceste timpuri, există
o singură temelie de nezug-
duit: Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul este inspirat

În 2 Timotei 3:16, apostolul Pavel ne spune că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu”. Cuvântul grecesc din original, *theópneustos*, „respirat, suflat de Dumnezeu”, creează o imagine foarte elocventă. Suntem conduși înapoi la creațiune: același Dumnezeu care a suflat viață în Adam suflă acum adevăr în paginile Scripturii. Biblia nu este, pur și simplu, o carte scrisă de oameni; ea este respirația cerului prinsă în limbaj omenesc. Ea nu este o dictare a puterii divine, ci suflarea divină exprimată în cuvinte omenești.

Această inspirație nu este simplă poezie. Și nu este parțială – este completă. Cuvântul a fost format de Duhul, descoperit de Dumnezeu, scris de persoane consacrate și păstrat de-a lungul veacurilor prin sacrificiu și credință. „Dumnezeu ne tratează ca pe ființe inteligente și ne-a dat Cuvântul Său ca o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră”, scrie Ellen G. White.¹ Chiar în aceste zile de întunecime culturală și furtuni ideologice, Cuvântul lui Dumnezeu încă strălucește cu putere, dându-ne claritate și orientare.

Astăzi, glasurile se înmulțesc pe orice canal – experți, algoritmi, tendințe –, și totuși niciunul nu vine cu autoritatea Celui Veșnic. Acesta este motivul pentru care Biblia nu are nevoie să fie revizuită sau adusă la zi; ea nu trebuie decât să fie aplicată. Scriptura nu trebuie să fie reinterpretată pentru a fi pe placul culturii; ea trebuie să fie proclamată de urgență pentru a schimba inimi.

Un raport din 2023 al Organizației Open Doors (Uși deschise) a arătat că mai mult de 360 de milioane de creștini din întreaga lume întâmpină persecuții severe, mulți doar pentru că au sau oferă o Biblie.² În unele țări, a avea o Biblie este o crimă împotriva statului. În altele, sistemele de supraveghere alertează autoritățile atunci când texte din Biblie sunt accesate pe internet. Gândiți-vă la asta: Dacă n-ar avea însemnătate, Cuvântul nu ar provoca o asemenea panică. Dușmanul îi cunoaște puterea – copiii lui Dumnezeu trebuie să i-o cunoască și ei!

Cuvântul este îndestulător

În 2 Timotei 3:17, se afirmă că Scriptura îl face pe „omul lui Dumnezeu [...] desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. Cuvântul grecesc *artios* înseamnă complet, perfect capabil, pe deplin pregătit. Cu alte cuvinte, Biblia este suficientă în sine. Ea nu are nevoie de completări sau de înfrumusețări. Ea modelează caracterul, conduce la mântuire și susține misiunea.

De-a lungul istoriei, au fost mișcări religioase care au naufragiat atunci când au abandonat Scriptura. Altele s-au orientat spre tradiții omenești, viziuni mistice sau mode teologice. Totuși, credințioșia față de Biblie a fost întotdeauna coloana vertebrală a adevăratului creștinism – și lucrurile nu vor fi altfel în timpul sfârșitului.

„Dacă oamenii ar fi fost dispuși să primească adevărul, atât de clar prezentat în Scripturi, cu privire la natura omului și starea lui în moarte, ei ar vedea în pretențiile și în manifestările spiritismului lucrarea lui Satana cu puteri, semne și minuni mincinoase”, scrie Ellen G. White.³ Scriptura nu a fost niciodată insuficientă. Necazul este că mulți o lasă deoparte sau o suferă așa încât să le convină.

De aceea, trebuie să declarăm în mod clar: misiunea globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea nu este clădită pe strategii omenești, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu. Noi suntem un popor al Cărtii. Și, oriunde

Biblia este în centru, Cerul face minuni care întrec orice imaginație.

Psalmistul declară: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105). Cuvântul ebraic pentru „candelă” este *ner* – o mică lampă cu ulei folosită pentru a lumina, pas cu pas, o cărare întunecoasă. Cuvântul nu ne promite să ne dezvăluie întregul viitor, dar ne asigură lumina pentru pasul următor – și asta ne este de ajuns.

Cuvântul este practic

Metafora folosită de Isus în Matei 7 este cât se poate de clară: diferența dintre ruină și durabilitate este dată de ascultarea de Cuvânt. Nu este de ajuns să îl cunoaștem; trebuie să îl și trăim. Nu este de ajuns să îl auzim; trebuie să îl și punem în practică.

Biserica va fi făcută puternică nu prin idei creative, ci prin credința care duce la ascultare. Stabilitatea nu este dată de cantitatea de cunoaștere biblică, ci de supunerea față de ea – ascultare credincioasă față de Dumnezeu și comuniune cu El, sub acoperirea harului Său. În acest mod, când adventismul din timpul sfârșitului va întâmpina persecuție, încercări și va fi pus la probă, cei care vor rămâne statornici vor fi cei bine întemeiați pe Cuvânt.

În 2017, un cutremur de 7,1 grade a lovit partea centrală a Mexicului. Multe clădiri moderne s-au prăbușit, în timp ce construcții mai vechi au rămas neatinse. Specialiștii au explicat că secretul constă într-o fundație adâncă – nevăzută, dar puternică. Același lucru este adevărat pentru biserică. Ceea ce susține o biserică nu este ceea ce strălucește la suprafață, ci ceea ce se află la bază. Și există o singură temelie care nu va ceda niciodată: Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia nu este doar o carte pentru debateri teologice; ea este un ghid pentru viața de zi cu zi. Ea modelează felul în care îi tratăm pe ceilalți, modul în care ne administrăm resursele, felul în care răspundem la crize și luăm decizii. Fiecare domeniu de

viață care nu este bazat pe Biblie este în primejdie să se prăbușească.

Mai e Biblia îndestulătoare pentru noi?

Întrebarea esențială nu este cât de multe Biblii avem, ci dacă suntem cu adevărat întemeiați pe Cuvânt. Este o diferență între a memora texte și a ne baza pe Cuvânt. Biserica rămasă pe seama se va distinge nu doar prin afirmarea doctrinelor corecte, ci prin trăirea în acord cu adevărul descoperit.

Cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus” (Apocalipsa 12:17) sunt cei care nu vor submina autoritatea Cuvântului. Biblia este codul nostru moral, fundamentul nostru profetic, manualul nostru de misiune și scrisoarea iubirii divine.

Când tot ce e în jurul nostru se cutremură, el rezistă. Când ideologiile se schimbă, el rezistă. Când construcțiile se prăbușesc, el rămâne în picioare. La urma urmei, Biblia este singura carte care citește inima omenească în timp ce este citită.

Să ne întoarcem la Cuvânt

Astăzi, Dumnezeu ne cheamă pe toți – conducători, familii, tineri, copii, profesori și predicatori – să ne întoarcem la temelie. Nu este decât un singur viitor pentru biserică – pe Stâncă. Nu este decât o singură putere pentru misiune – Cuvântul.

Vă veți reclădi viața pe Scripturi? Veți așeza fiecare plan de lucrare, fiecare pas în familie, fiecare decizie financiară sub un „așa zice Domnul”? Doriți să faceți din Biblie fundamentul vostru, și nu doar un ornament?

Ridicați-vă! Reconsacrați-vă! Întoarceți-vă la Cuvânt! Rugați-vă cu Biblia deschisă! Luați hotărâri cu Biblia în minte! Predicați cu Biblia în inimă! Pentru că numai aceia care sunt întemeiați pe Biblie și centrați pe misiune vor rămâne în picioare. Maranatha!

ERTON C. KÖHLER, președinte al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

NOTE

- 1 Ellen G. White, în *Review and Herald*, 21 august 1888, p. 6.
- 2 *Open Doors Hong Kong*, „World Watch List 2023: Overview”.
- 3 Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 489.

FOCUL DE PE ALTAR

De la altarul rugăciunii la câmpul de misiune

Noaptele din vechiul Israel purtau o semnificație profundă. În timp ce întreaga tabără se odihnea sub cerul înstelat al pustiei, peste cortul întâlnirii veghea neîntrerupt o lumină caldă și sfântă. Pe altarul arderilor-de-tot, focul nu trebuia să se stingă niciodată. Acel foc nu fusese aprins de mână omenească; el coborâse direct din cer, ca semn al prezenței harului și acceptării divine.

Pentru preoți, îngrijirea acestui foc nu era o simplă rutină administrativă, ci un act de profundă consacrare. Gândiți-vă la starea interioară a preotului din tura de noapte: purta pe umeri o responsabilitate uriașă. Știa că nu păzește un foc obișnuit. În fața acelei flăcări cerești, trăia un sentiment de adâncă smerenie, dar și o luptă continuă cu oboseala, cu somnul și cu rutina. În zorii fiecărei zile, când adăuga lemne alese cu reverență, el își înțelegea rolul sfânt.

În timp ce mii de oameni dormeau în corturile lor, frământați de griji, boli, frici sau păcate, preotul știa că el veghează pentru ei toți. Privind din depărtare, un israelit care se trezea noaptea și vedea strălucirea de peste cortul întâlnirii avea un sentiment profund de siguranță: *Dumnezeu este încă alături de noi*. Preotul trăia bucuria tăcută și nobilă de a fi purtătorul de grijă al comunității, un intermediar discret al păcii divine.

În această seară, în cadrul Săptămânii de Rugăciune, ne adunăm din nou în casa Domnului sub genericul „Întemeiați pe Biblie, centrați pe misiune”. Dumnezeu ne-a chemat pe fiecare dintre noi să fim străjeri ai altarelor noastre. De aceea, suntem chemați să ne întrebăm: Cum este focul de pe altarul inimii noastre și al bisericii noastre? Este el o flacără vegheată cu credincioșie sau doar un jăratic acoperit de cenușa rutinei?

Dacă ne uităm atent la istoria sfântă, vom descoperi că focul misiunii nu a ars niciodată într-o biserică unde altarul rugăciunii a fost lăsat în paragină. Misiunea nu începe cu un buget, cu un comitet sau cu o strategie de evanghelizare, oricât de bine concepute ar fi acestea. Misiunea începe pe genunchi, cu Biblia deschisă înaintea și cu o inimă care se predă necondiționat lui Dumnezeu. Atunci când altarul rugăciunii este viu, el aprinde o generozitate și un devotament care depășesc orice calcul omenesc.

În acest sens, îmi amintesc de o mărturie auzită pe 8 august 2026, cu prilejul centenarului de la Poieni-Solca, Suceava. Într-o înregistrare video, o soră povestea că, prin anii 2000, ea și soțul ei încercau să își vândă apartamentul – lucru extrem de greu pe atunci. Soțul ei s-a rugat: „Doamne, tot ce voi obține peste suma de 10.000 de

„Focul să ardă pe altar și
să nu se stingă deloc.”
(Leviticul 6:13)

dolari voi dăruia bisericii din Solca, pentru noua clădire.” Apartamentul s-a vândut rapid, iar suma care a depășit cei 10.000 de dolari a fost dăruită bisericii. Din acei bani s-au cumpărat toți bolțarii necesari pentru construcție, iar clădirea bisericii este una foarte mare. Câte alte lucruri nu ar fi putut face această familie cu acei bani? Și totuși, o inimă atinsă de focul divin a ales să investească în Casa Domnului și în misiune.

1. Cuvântul – lemnul sfânt
care menține focul

Un foc nu poate arde fără combustibil. Dacă încercăm să menținem zelul misionar doar prin emoții trecătoare, prin apeluri motivaționale sau prin apel la datorie, vom constata repede că flacăra se stinge, lăsând în urmă doar frustrare și oboseală spirituală.

Combustibilul veritabil al unei vieți spirituale clocotitoare este Cuvântul lui Dumnezeu. Când cei doi ucenici mergeau spre Emaus, triști și dezamăgiți după răstignirea Mântuitorului, un Străin li S-a alăturat. Pe măsură ce El le tâlcuia Scripturile, începând de la Moise și de la toți prorocii, ceva miraculos s-a întâmplat în sufletul lor. Mai târziu, după ce L-au recunoscut pe Isus, la frângerea pâinii, ei au exclamat: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?” (Luca 24:32). Ce le-a aprins inima ucenicilor? Descoperirea lui Hristos pe paginile Scripturii.

A fi întemeiați pe Biblie înseamnă a ne lăsa mintea și inima expuse zilnic la căldura și lumina Cuvântului. Când citim Biblia ca pe vocea vie a lui Dumnezeu, care ne vorbește personal, Scriptura devine o sursă inepuizabilă de putere.

Concluzie: Biblia e combustibilul care menține credința, iar rugăciunea, scânteia care aprinde focul misiunii. Fără ambele, biserica rămâne doar o instituție rece.

2. Rugăciunea – cheia
care deschide ușile

Apostolul Pavel, aflându-se în lanțuri într-o închisoare romană, nu îi cere bisericii să se roage pentru eliberarea sa fizică, ci îi cere un singur lucru: „Rugați-vă... ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos” (Coloseni 4:3). Pavel înțelegea că rugăciunea deschide drumuri pe care nicio putere omenească nu le poate croi.

Când ne uităm la lumea din jur – tot mai secularizată și plină de indiferență –, putem fi tentați să credem că oamenii nu mai sunt interesați de Dumnezeu. Dar rugăciunea stăruitoare are puterea de a sfârâma aceste ziduri:

- **Rugăciunea schimbă atmosfera spirituală:** Înainte de a vorbi cu un om despre Dumnezeu, trebuie să vorbim cu Dumnezeu despre acel om. Rugăciunea de mijlocire pregătește solul inimii ascultătorului.
- **Rugăciunea ne dă discernământ:** Duhul Sfânt ne arată când să vorbim și când să tăcem, ce cuvinte să folosim și cum să abordăm persoana de lângă noi cu delicatețe.
- **Rugăciunea aduce puterea Cincizecimii:** Ucenicii au stat zece zile în camera de sus în rugăciune și unitate înainte de a ieși pe străzi. Rezultatul? Într-o singură zi, trei mii de suflete au fost cercetate și botezate.

Concluzie: Înainte ca picioarele noastre să poată alerga pe câmpul de misiune, genunchii noștri trebuie să fie plecați în odaia de taină. Nicio misiune nu are succes dacă nu este concepută în rugăciune.

3. Acțiunea – pasul care duce focul în exterior

Există un pericol subtil în viața de credință: acela de a transforma rugăciunea într-un refugiu confortabil care ne absolvă de responsabilitatea acțiunii. Ne rugăm pentru vecinii noștri, dar nu le batem niciodată la ușă; ne rugăm pentru bolnavi, dar nu îi vizităm. Rugăciunea autentică nu înlocuiește acțiunea, ea o generează!

În cartea Isaia, profetul are o viziune măreață a slavei lui Dumnezeu. După ce un cărbune aprins de pe altar îi atinge buzele și păcatul îi este curățat, Dumnezeu întreabă: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Răspunsul imediat al profetului este: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6:1-8).

Acesta este circuitul complet al experienței creștine:

1. **Vederea sfințeniei lui Dumnezeu în Cuvânt** (Întemeiați pe Biblie)
2. **Curățirea și transformarea pe altarul rugăciunii** (Consacrarea)
3. **Răspunsul prompt la chemarea divină** (Centrați pe misiune)

O biserică sănătoasă nu este un muzeu în care conservăm doctrine vechi, ci un spital de campanie, unde cei răniți de păcat găsesc vindecare, speranță și un nou început.

Apel la o nouă consacrare

Dumnezeu nu caută oameni cu capacități ieșite din comun, ci oameni cu o disponibilitate totală. El nu caută elocvență omenească, ci o inimă predată care se lasă modelată de Duhul Sfânt.

Această Săptămână de Rugăciune este un moment de răscruce. Putem alege să plecăm la casele noastre la fel cum am venit sau putem alege să spunem: „Doamne, aprinde din nou focul pe altarul inimii mele! Fă din mine un om al Cărții și un om al misiunii!”

Să ne întoarcem la Biblia noastră cu o foame reînnoită, să ne reclădim altarele

„Stăruiiți în rugăciune,
vegheați în ea cu
mulțumiri. Rugați-vă
totodată și pentru noi, ca
Dumnezeu să ne deschidă
o ușă pentru Cuvânt,
ca să putem vesti taina
lui Hristos...”
(Coloseni 4:2,3)

de rugăciune din familii și să ieșim în întâmpinarea lumii cu singurul mesaj care mai poate aduce speranță. Căci Hristos a promis: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

Motive de rugăciune:

1. **Pentru reapriinderea altarului de rugăciune familial și personal:** Să ne rugăm ca fiecare cămin să devină un loc de părtășie cu Dumnezeu, zi de zi, prin citirea Bibliei și rugăciune.
2. **Pentru persoanele necredincioase din viața noastră:** Să aducem înaintea tronului harului nume specifice ale membrilor familiei, colegilor sau vecinilor care nu L-au primit încă pe Hristos.
3. **Pentru unitate și dragoste frățească în comunitate:** Ca biserica noastră să fie un mediu primitor, plin de căldură și compasiune pentru oricine trece pragul Casei Domnului.
4. **Pentru un spirit misionar activ:** Ca Dumnezeu să ne dea curajul de a împărtăși credința noastră, de a oferi literatură creștină, o vorbă de sprijin sau o faptă bună celor aflați în nevoie. ✦

GEORGE PÎRLITU,
secretar, Uniunea de Conferințe

NU E DESTUL SĂ CITIM BIBLIA

*Trebuie să ajungem să trăim
prin Cuvântul lui Dumnezeu*

Există o veche poveste despre doi călători care aveau nevoie de un loc în care să înnopteze. Înaintând prin pădure, unul dintre ei a dat peste o cabană de vânător. Pe coș se vedea ieșind fum. Au bătut la ușă și au întrebat dacă puteau rămâne acolo peste noapte. Bătrânul i-a primit cu căldură și i-a găzduit în singurul dormitor al casei. Cei doi nu prea au dormit bine, pentru că aveau asupra lor o mare

sumă de bani. Ca să fie siguri de ea, ei au dormit pe rând, în timp ce

unul dintre ei veghea asupra banilor. Spre dimineață, cel care stătea de veghe a văzut pe sub ușă o geană de lumină. Fără zgomot, a deschis ușor

ușa, doar ca să descopere că vânătorul stătea la masă, studiind cu atenție Biblia. Când vânătorul

a închis Biblia și și-a plecat capul să se roage, călătorul a închis ușa și l-a trezit pe colegul lui. „De acum, cred că putem să dormim amândoi”, spuse el, „pentru că e un om de încredere”. Aceasta te face să te întrebi: Dacă, deschizând ușa, l-ar fi găsit pe vânător răsfoind, de exemplu, *Originea speciilor*, de Charles Darwin, ar mai fi căpătat aceeași încredere?

„Strâng Cuvântul Tău
în inima mea, ca să nu
păcătuiesc împotriva Ta.
Binecuvântat să fii Tu,
Doamne! Învață-mă
orânduiri Tale!”
(Psalmii 119:11,12)

Încă o poveste. Cineva se întorcea acasă noaptea târziu, când a auzit în spatele lui zgomot de pași. Neliniștit, s-a uitat peste umăr și a văzut un grup de tineri care se țineau după el. Inima a început să-i bată cu putere și a iuțit pasul, temându-se că ar putea să fie jefuit sau chiar mai rău. Dar băieții l-au prins repede din urmă – și atunci a observat că cei mai mulți dintre ei aveau la ei Biblia. Nu erau hoți; era un grup de tineri care veneau acasă de la un studiu biblic de sâmbătă seara. Omul a răsuflat ușurat.

Încredere modelată de Cuvânt

Ce se întâmplă cu cei care studiază Biblia în mod serios de ne face să avem încredere în ei? Dați la o parte orice predispoziție culturală de a-i disprețui pe credincioși și gândiți-vă la asta. Cumva, chiar dacă le vine să-și bată joc de ei, cei mai mulți oameni încă recunosc, în mod instinctiv, că, atunci când cineva alege să *trăiască* după Scripturi, probabil că este mai demn de încredere, mai moral. La urma urmei, Daniel avusese tot felul de probleme atunci când fusese aruncat în cultura babiloniană, dar veți observa că, în capitolul 2, împăratul a avut în mod instinctiv încredere în el când acesta a solicitat un răgaz.

Paradoxul este că totuși mulți oameni urăsc Biblia din *același* motiv pentru care sunt înclinați să aibă încredere în cei care trăiesc după ea: ei își dau seama că ea pune

în fața omenirii niște exigențe morale înalte. Aceasta demonstrează convingător că ființele umane sunt răspunzătoare în fața unui Creator suprem. Când cineva alege – în mod voluntar – să fie răspunzător față de un Dumnezeu moral, nu ne deranjează să-l avem ca vecin. Ce se întâmplă însă atunci când ne dăm seama că Dumnezeu cere și din partea *noastră* același standard moral? Ei bine, prea des asta este altă poveste.

De la citit la viețuit

Nu e destul doar să *citim* Biblia. Multe universități oferă cursuri în care Biblia este studiată ca operă literară. Profesorul nu este un credincios; el a citit textul, dar a rămas neschimbat de el. Pentru el, nu este decât un alt exemplu de literatură bună, la fel ca lucrări de Dostoievski, Sun Tzu sau Shakespeare. El nu ia Cuvântul lui Dumnezeu la inimă, pentru că îl consideră, pur și simplu, o creație omenească și privește pretenția lui de a fi de inspirație divină ca pe un vestigiu al unei ere ignorante și superstițioase. La fel și studenții, mulți dintre ei o vor citi fără să și-o însușească și vor rămâne complet neschimbați.

Așadar, ce este diferit când e vorba de credincioși? Creștinii înțeleg că nu este suficient să citim Biblia; trebuie să o și *trăim*. Sunt multe lucruri în viața aceasta care nu pot să fie înțelese până când nu le *facem*. Chiar fără să ieși din camera ta, poți, desigur, să studiezi ce are loc atunci când sari cu parașuta – să înveți teoremele științifice legate de rezistența vântului, mărimea parașutei, efectul propriei tale greutate. Din punct de vedere matematic, poți să ajungi la concluzia rezonabilă că parașuta te va salva de o cădere fatală. Dar înțelegi cu adevărat *săritul cu parașuta*? Nu; pentru asta este nevoie de o *experiență* reală. Așa este și cu credința creștină: nu poți să străbați calea spre Împărăție citind despre ea. Pentru ca Biblia să își aibă efectul ei adevărat,

ai nevoie să pui la lucru destulă credință ca să trăiești după principiile pe care ea le dezvăluie. Numai atunci când alegi să crezi că Dumnezeu știe despre ce vorbește vei descoperi faptul că, pur și simplu, în Cuvântul Lui este o putere care schimbă viața.

Noi suntem „născuți din nou... prin Cuvântul lui Dumnezeu”, scria Petru (1 Petru 1:23), dar el nu voia să spună că suntem mântuiți pentru că ținem în casă un exemplar al Bibliei. Printre cei înviați la a doua înviere vor fi aproape sigur oameni care au *avut* în casă o Biblie; diferența dintre ei și mulțimea care va fi înăuntrul cetății sfinte este că cei mântuiți sunt cei care Îl „urmează pe Miel oriunde merge El” (Apocalipsa 14:4).

Profetul Ieremia, în cuvinte bine cunoscute, a comparat Scriptura cu hrana: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele” (Ieremia 15:16). Isus a folosit o imagine asemănătoare: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4).

Hrana pătrunde în fiecare celulă a corpului tău și o hrănește. Substanțele nutritive sunt folosite acolo unde este cea mai mare nevoie de ele. Fără acea hrană, vei muri. Tot la fel, Biblia trebuie să fie *înghițită*, așa încât gândurile lui Dumnezeu să ne pătrundă mintea și, treptat, să schimbe ceea ce suntem. Cum să o înghițim? Trebuie atât să o *citim*, cât și să o *trăim*.

Calea îngustă

În nimic nu se dezvăluie puterea adevărului lui Dumnezeu la fel de bine ca atunci când acesta este aplicat unei vieți trăite într-o lume care Îi stă împotrivă. Ideea lui Dumnezeu cu privire la viața umană autentică taie de-a curmezișul făgașul tendințelor noastre omenești păcătoase, dar natura noastră căzută și leneșă preferă să se miște, comod, de-a lungul propriului făgaș. Acela este, așa cum ne-a învățat Isus,

drumul cel larg. Natura noastră păcătoasă îl alege pentru că pare mai ușor. Dar, la sfârșit, calea largă nu va mai părea așa de ușoară, căci atunci oamenii vor descoperi că este un drum cu plată, iar taxa este mai mare decât își poate permite orice păcătos.

Prin contrast, cei care aleg (prin credință) să trăiască principiile din Cuvântul lui Dumnezeu vor descoperi că, în timp ce *acea* cărare este îngustă, taxa de drum a fost deja plătită de un Dumnezeu care a venit să locuiască printre noi în corp omenesc. „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”, S-a rugat Isus. „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:15-17).

Diavolul însuși știe ce spun Scripturile, și el chiar știe că acestea reprezintă adevărul. Dacă nu ar ști, Isus nu ar fi putut să îl acuze că minte; în acel caz, diavolul ar fi, pur și simplu, greșit orientat. Dar nu, el răstălmăcește Cuvântul în mod intenționat și nici nu îi pasă dacă tu îl citești – atâta vreme cât nu îl *trăiești*.

Asta, știe el, ar însemna ca însuși caracterul lui Dumnezeu – Numele Său – să fie înscris pe fruntea ta de Duhul. Iar asta înseamnă că te vei afla pe Muntele Sionului cu Mielul (Apocalipsa 14:1).

SHAWN BOONSTRA

**În nimic nu se dezvăluie
puterea adevărului lui
Dumnezeu la fel de bine
ca atunci când acesta
este aplicat unei vieți
trăite într-o lume care
Îi stă împotrivă.**

Luni

MESAJUL DE CARE LUMEA ÎNCĂ ARE NEVOIE

Misiunea noastră nu s-a schimbat

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!» Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniai desfrânării ei!» Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis

cu glas tare: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniai lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniai Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!» Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:6-12).

Adevărurile uimitoare din Apocalipsa 14 nu își pierd însemnătatea, indiferent cât de departe pare lumea că se îndepărtează de idealul lui Dumnezeu.

„Vezi, *asta* este ceea ce ar trebui tu să predici!” O organizație îl trimisese pe acest om ca să facă o evaluare a adunărilor de evanghelizare ale adventiștilor de ziua a șaptea. În seara în care el participase, eu vorbisem despre influența pe care o poate avea cultura populară asupra judecății noastre morale și despre faptul că, dacă le îngăduim, aceste influențe negative persistente pot face să ne fie mai greu să rezistăm la ispită.

M-am uitat la el fără să spun nimic. Câteodată, dacă eziți să răspunzi, oamenii umplu tăcerea și îți spun mai mult din ceea ce gândesc. „Dă încolo celelalte lucruri”, a continuat el. „Știu, am înțeles: Sabatul e foarte important pentru adventiști, dar dacă ai face o schimbare și ai băga mai mult din *aceste* lucruri, cred că lucrarea ta ar avea o creștere explozivă.”

Un mesaj care nu poate fi înlocuit

Deodată, mi-a venit în minte Dudley Canright. El a spus cândva că, dacă nu ar fi fost mesajul acesta al nostru, unic și dificil, el ar fi fost un mare predicator. Adevărul este că el încurcase complet lucrurile. Ceea ce îi face pe predicatorii adventiști să fie considerați mari nu este talentul lor de vorbitori, ci este mesajul nostru biblic – un mesaj care are puterea să cucerească inima păcătoșilor ca nimic altceva. El are efect pentru că este solid ancorat în persoana lui Hristos.

Faptul că omul acela nu era adventist de ziua a șaptea face ușor de înțeles de ce el nu prețuia încă soliile celor trei îngeri. De fapt, el nu ascultase restul mesajului și

răspundea la o înțelegere a adventismului pe care o primise de la prieteni și din surse de pe internet. El ar fi preferat o predicare mai aproape de convingerile lui personale.

Este dureros să o spunem, dar nu numai neadventiștii au sentimentul acesta. Câteodată o să-i auziți și pe unii adventiști bine intenționați, adventiști de o viață întreagă, care spun că mesajul nostru este o relicvă din secolul al XIX-lea, că e timpul să trecem mai departe și să devenim mai asemănători cu celelalte biserici creștine. Adesea veți descoperi că neplăcerea pe care o au față de doctrinele noastre izvorăște din felul în care le-au învățat în copilărie. Dacă mentorii lor au fost aspri și i-au făcut să se simtă judecați, probabil că ei au fost lipsiți de o înțelegere a doctrinei centrată pe Hristos și pe răscumpărare. Din nefericire, e posibil și să nu fi fost niciodată învățați.

Adesea, cei de curând convertiți la această mișcare vă vor spune despre cele trei solii îngerești că reprezintă cea mai clară și cea mai convingătoare prezentare a lui Hristos pe care au auzit-o ei vreodată, iar cei care sunt plini de zel să-i conducă pe oameni la Hristos dau mărturie cu privire la puterea acestor solii de a-i atrage pe păcătoșii pierduți să revină acasă.

Urmăriți îndeaproape publicul unei adunări de evanghelizare. Priviți cu atenție fețele oamenilor. În fiecare seară, evanghelistul aruncă o altă undiță de pescuit, o altă doctrină este prezentată mulțimii – și în fiecare seară veți vedea că alt fel de „pește” vine la suprafață să muște. Aspecte diferite ale mesajului câștigă interesul diferiților oameni. Uneori, Sabatul este cel care convinge pe cineva să-și predea viața lui Hristos. Alteori, predicarea despre ce se întâmplă la moarte sau despre viețuirea sănătoasă. Este ca și când Dumnezeu ne-ar fi dat 28 de undițe pe care noi, pescari de oameni, să le folosim. Când toate cele 28 de convingeri fundamentale au fost prezentate cu credincioșie, năvodul începe să se umple.

Unii sunt convingiți că eficacitatea mesajului nostru începe să se piardă – că acesta este mai puțin relevant pentru mulțimile din societatea postmodernă. Evangheliștii cu experiență vă vor spune că acest lucru este departe de adevăr: În ultimii ani, ei au văzut că atractivitatea acestuia a crescut. Participanții nu sunt doar mai numeroși decât în trecut – ei sunt și mai pregătiți să răspundă. Sunt cazuri în care oamenii se ridică de pe scaune la jumătatea unei prezentări și încep în mod spontan să răspundă pozitiv la un apel cu mai mult de 20 de minute înainte ca prezentarea să se fi încheiat.

Ceea ce duce acolo nu este elocvența omenească. Predicatori obișnuiți, dacă sunt credincioși, vor vedea rezultate comparabile cu ale celor elocvenți, pentru că e vorba de Duhul lui Dumnezeu care le vorbește ascultătorilor prin Cuvântul Său.

Credincioși însărcinării primite

Dumnezeu nu a făcut vreo greșeală când ne-a dat însărcinarea. Nu putem să ne imaginăm că cerul se adună într-o ședință de urgență pentru că a reieșit că Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea i-a fost încredințat un mesaj eronat. „Cineva să ia pixul”, spune Gabriel, „pentru că trebuie să rescriem totul. Pur și simplu, noi nu am avut în vedere societatea postmodernă, așa că trebuie să ne adaptăm!”

Este o idee ridicolă. Instinctiv, știm că nu este adevărată. Dacă profețiile au fost adevărate atâtea secole – chiar milenii –, știm că nici Apocalipsa 14 nu este greșită. Nici Apocalipsa 18, care promite că, în curând, lumea va fi iluminată de slava lui Hristos, nu este greșită.

**Convertiri la adevăr
vor avea loc cu o rapiditate
care va surprinde biserica.**

Mișcarea aceasta nu este destinată să moară în întuneric. Ea se îndreaptă spre un punct culminant măreț și noi vom fi absolut uimiți de mulțimile care vor curge în biserică. Ellen G. White ne asigură: „În ceasul al unsprezecelea, mii de oameni vor vedea și vor înțelege adevărul. [...] Aceste convertiri la adevăr vor avea loc cu o rapiditate care va surprinde biserica, și numai Numele lui Dumnezeu va fi slăvit.”¹

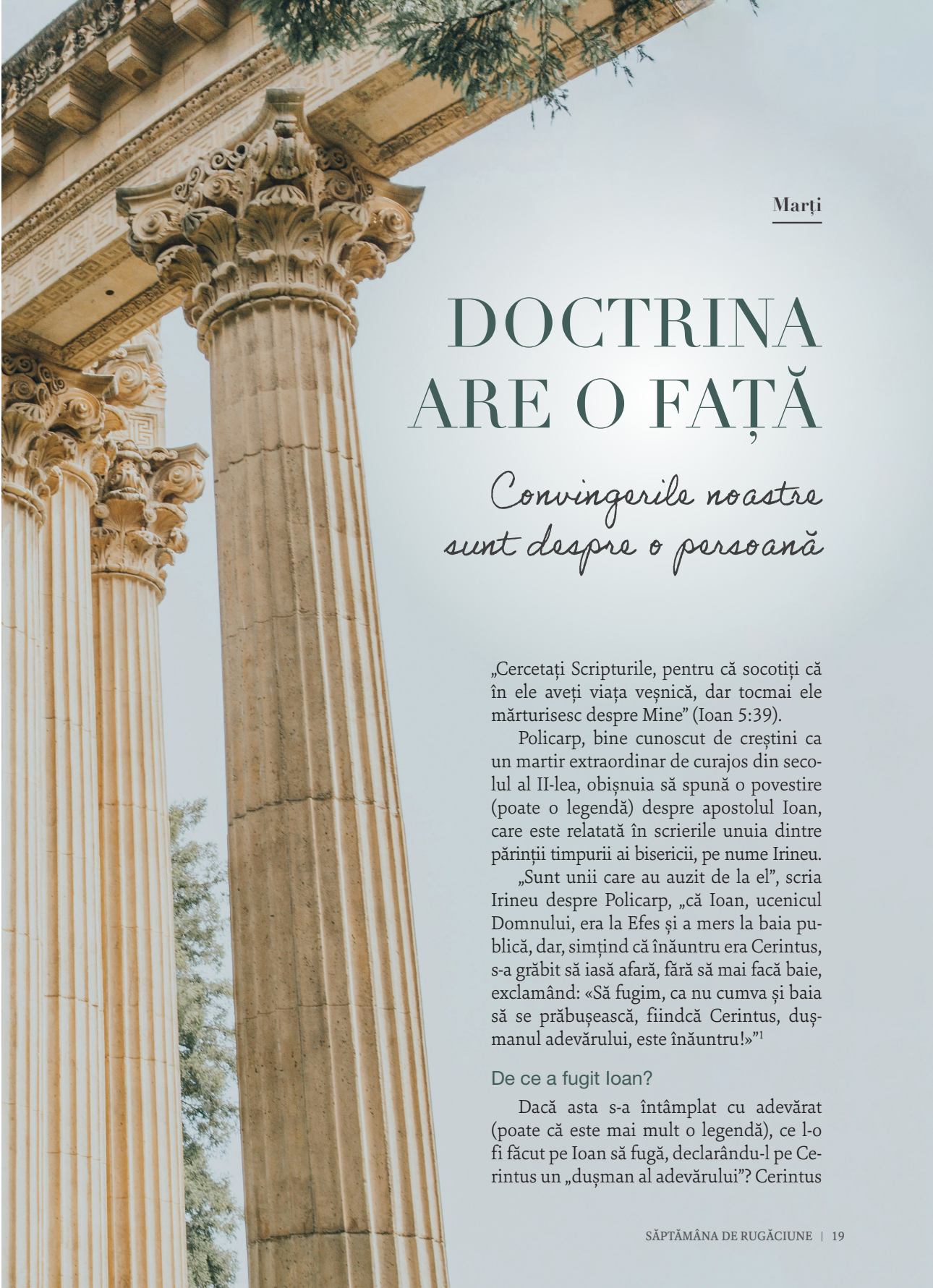
Adevărurile uimitoare din Apocalipsa 14 nu își pierd însemnătatea, indiferent cât de departe pare lumea că se îndepărtează de idealul lui Dumnezeu. Ele își sporesc potențialul pe măsură ce oamenii constată prăbușirea sistemelor omenești și cunosc dezamăgirea pe care o aduce încrederea în împărățiile acestei lumi. Înselăciunea este mai răspândită decât oricând. Deși este adevărat că mulți oameni și-au pierdut speranța că există un adevăr obiectiv care poate fi descoperit, ar fi o greșeală să credem că ei sunt fericiți în această stare. Dumnezeu a pus în inima omului, încă de la început, gândul veșniciei (Eclesiastul 3:11), iar atracția lui Hristos nu va face decât să crească, în timp ce această planetă căzută se distruge tot mai mult.

Și, chiar dacă acest lucru nu ar fi adevărat, noi tot suntem chemați să predicăm. La urma urmei, Noe a predicat 120 de ani fără să aibă promisiunea unor rezultate de anvergură și noi toți știm că el ar fi păcătit dacă ar fi refuzat să predice. Dar aici este marea diferență: Chiar dacă starea morală a lumii noastre se va asemăna cu cea din zilele potopului, lui Noe i s-a spus din capul locului că numai opt persoane vor fi în arcă. Dar nouă ni s-a arătat o mulțime de păcătoși mântuiți care nici nu poate fi numărată – o împlinire a promisiunii lui Dumnezeu către Avraam.

SHAWN BOONSTRA

NOTE

¹ Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 2, p. 17.

Mărti

DOCTRINA ARE O FAȚĂ

*Convingerile noastre
sunt despre o persoană*

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39).

Policarp, bine cunoscut de creștini ca un martir extraordinar de curajos din secolul al II-lea, obișnuia să spună o povestire (poate o legendă) despre apostolul Ioan, care este relatată în scrierile unuia dintre părinții timpurii ai bisericii, pe nume Irineu.

„Sunt unii care au auzit de la el”, scria Irineu despre Policarp, „că Ioan, ucenicul Domnului, era la Efes și a mers la baia publică, dar, simțind că înăuntru era Cerintus, s-a grăbit să iasă afară, fără să mai facă baie, exclamând: «Să fugim, ca nu cumva și baia să se prăbușească, fiindcă Cerintus, dușmanul adevărului, este înăuntru!»”¹

De ce a fugit Ioan?

Dacă asta s-a întâmplat cu adevărat (poate că este mai mult o legendă), ce l-o fi făcut pe Ioan să fugă, declarându-l pe Cerintus un „dușman al adevărului”? Cerintus

a fost un bine cunoscut eretic timpuriu, care învăța că Isus a fost doar un om; că nu a avut loc nicio naștere miraculoasă dintr-o fecioară. El mai pretindea despre creațiune că a fost lucrarea unui Dumnezeu mai mic. Probabil că el este cel mai cunoscut pentru învățătura că Isus a devenit Mesia la botezul Său, dar că, atunci când a mers la cruce, puterea divină care făcuse cu puțință lucrarea Sa a plecat de la El, lăsând în urmă un simplu om care să moară.

Asemenea erori s-au răspândit tot mai mult în primele secole ale creștinismului. Ele sunt, desigur, cu totul contrare celor învățate de apostoli când duceau Evanghelia prin tot Imperiul Roman. Deși Ioan nu a scris evanghelia sa ca o polemică împotriva ereticilor, cuvintele cu care el o deschide constituie o necesară corecție pentru cei care erau tentați să Îl coboare pe Hristos. Acele cuvinte sunt printre cele mai frumoase care se găsesc în Biblie, afirmând despre creațiune că a fost adusă la îndeplinire de nimeni altul decât de Hristos Însuși. „Toate lucrurile au fost făcute prin El”, ne reamintește Ioan, „și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3).

Ioan Îl identifică pe Isus ca *Logos*, un cuvânt pe care filozofii greci îl găseau extraordinar de interesant. Grecii folosiseră cuvântul altfel decât o făcea Ioan. Pentru mintea grecească, *Logos* era principiul atotcuprinzător, nemișcător, care ținea laolaltă universul, o constantă neschimbătoare în spatele unui cosmos în continuă mișcare. Ioan descria ceva diferit: el se baza pe Scriptură pentru a-L descoperi pe Hristos. Dar un cititor grec de curând venit la credința creștină poate că s-ar fi oprit puțin la declarația lui Ioan: Dumnezeu care a creat universul și care îl ține laolaltă, Cel care ne-a dat viața, și-a făcut apariția personală pe această planetă – ca o ființă umană adevărată, în carne și oase. Cuvântul S-a făcut trup. Pentru mintea unui grec, acesta ar fi fost un gând cu adevărat revoluționar.

Să citim Biblia corect

Isus este adevărul ultim și complet care stă în spatele a tot ceea ce percepem cu simțurile noastre. Grecii, fără să știe, Îl căutau pe Hristos, așa cum o fac încă mulți oameni, dar tot așa și poporul legământului, copiii lui Dumnezeu. Inspirat de Duhul, Ioan a fost foarte atent să menționeze aceste cuvinte ale lui Isus: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39).

Savanți aparținând diferitelor ramuri ale creștinismului au dezbătut multă vreme care este cea mai bună cale de a interpreta Scripturile, dar, în această declarație, Isus ne dă o cheie cât se poate de importantă: Dacă nu Îl vezi pe Isus în cuvintele Bibliei, înseamnă că nu citești corect. Dacă Isus nu este sursa și centrul a tot, înseamnă că nu ai înțeles bine. Dacă încerci să înțelegi convingerile noastre fundamentale separat de persoana și caracterul lui Hristos, o să tragi niște concluzii greșite. Dacă, la fel ca ereticii de demult, încerci să Îl micșorezi pe Hristos, atunci niciodată nu vei prinde mesajul esențial al Bibliei.

La urma urmei, Sabatul nu este doar o regulă; el este o invitație de a ne odihni în prezența lui Hristos. Doctrina botezului este invitația de a ne răstigni eul cel vechi și de a începe o viață nouă, predată Celui care a creat universul și continuă să îl țină laolaltă. Principiile pentru o viață sănătoasă nu

**Biblia este manualul de
utilizare pentru corpul
omenesc, produs de
Fabricantul divin, și dez-
văluie o cale de a veni mai
aproape de proiectul inițial
al lui Dumnezeu.**

ne-au fost date doar ca să ne prelungească viața; Biblia este manualul de utilizare pentru corpul omenesc, produs de Fabricantul divin, și dezvăluie o cale de a veni mai aproape de proiectul inițial al lui Dumnezeu.

Scriindu-i Bisericii din Colose, care nu era foarte departe de căminul lui Ioan, la Efes, Pavel a explicat care este esența doctrinei corecte. Vorbind despre tainele dezvăluite bisericii în Evanghelie, el a scris: „Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus” (Coloseni 1:27,28).

Miezul convingerilor noastre

Toate acestea ne învață ceva important cu privire la misiunea noastră într-o lume care trăiește la hotarul Împărăției. Mișcarea noastră profetică nu s-a născut prin deliberări în comitete, deși cu siguranță că au fost comitete care s-au întrunit pentru a se strădui să înțeleagă adevărurile Bibliei. Ea s-a născut mai degrabă din Hristos Însuși, Cel de care depinde însăși existența noastră. Să dăm atenție felului în care Scriptura descrie lucrarea noastră și cadrul în care se spune că are loc: „Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe Muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său” (Apocalipsa 14:1). Fără Miel, nu există nicio Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea. Fără Miel, nu există niciun mesaj, pentru că El este centrul mesajului. Să predicăm doctrinele noastre fără persoana lui Isus înseamnă să eșuăm cu totul.

Probabil că cea mai importantă întrebare pe care putem să ne-o punem când studiem convingerile noastre fundamentale este: „Ce mă învață acestea cu privire la cine este Isus și cum este El?” Și apoi, atunci când

Să predicăm doctrinele noastre fără persoana lui Isus înseamnă să eșuăm cu totul.

ne apucăm să împărtășim aceste convingeri cu altcineva, această înțelegere centrată pe Hristos trebuie să fie însăși inima a tot ceea ce îi spunem acelei persoane. Dacă Sabatul nu este decât o regulă arbitrară, el este golit de semnificație. Dar dacă Sabatul este un semn al legământului cu Creatorul – o cale de a veni mai aproape de Cel ce ne-a făcut și de a fi remodelați după chipul Său –, dacă este despre Domnul Sabatului și despre iubirea Lui pentru noi, atunci se înțelege că ziua este umplută de prezența Duhului.

Discuția despre Sabat nu este atât de mult despre o perioadă de 24 de ore, cât despre o Persoană. Dacă felul în care îl prezentăm altora nu reflectă acest lucru, noi nu l-am înțeles. Putem să ținem Sabatul o viață întreagă, într-un mod mecanic, ca pe un ritual, dar să nu-L cunoaștem niciodată pe Dumnezeu care este în spatele acestuia. Fără Hristos, Sabatul nu este decât o zi liberă. Dar *cu* Hristos, el este o zi care ne umple sufletul, ne aduce aminte de unde venim, cine suntem și unde mergem. El este o aducere aminte convingătoare că Isus este rostul întregii noastre existențe.

Chiar a fugit Ioan din baia publică pentru că ereticul Cerintus era înăuntru? Poate. Sau ar putea fi doar o poveste. Dar un lucru știm sigur: Duhul a făcut tot ce trebuia ca Evanghelia după Ioan să Îl prezinte pe Domnul Hristos ca fiind centrul *a tot* și să facă asta într-un fel care să nu dea greș. Ea îi lasă fără replică pe toți cei care ar putea fi tentați să creadă altfel. 🍀

SHAWN BOONSTRA

NOTE

¹ Irenaeus of Lyons, *Against Heresies* (Rome: Aeterna Press, 2016), cartea 3, cap. 3, p. 182.

Miercuri

LUCRAREA ADEVĂRATĂ A DUHULUI

Și ce nu face Duhul

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16:13,14).

Când tocmai devenisem adventist, o prietenă m-a încurajat să vizitez niște adunări de reдеșteptare charismatică. Am socotit că, dacă doream să îi vorbesc despre credința mea, trebuia să-i demonstrez dispoziția mea de a da atenție și punctului ei de vedere.

Predicatorul a avut un mesaj care m-a surprins. „Aici este locul unde vei găsi Duhul Sfânt”, a spus el, referindu-se la sala închiriată în care ne adunaserăm. Acesta a fost primul indiciu că ceva era rău de tot. Scripturile nu îți cer să te duci la adunările unui anumit predicator ca să-L găsești pe Duhul Sfânt. El este de găsit oriunde se întâmplă să fii. Vorbitorul a spus mai departe: „După două sau trei zile, binecuvântarea Duhului se va dilua, așa că va trebui să vii înapoi ca să primești mai mult.”

Aceasta era o *altă* mare problemă, biblic vorbind: Dumnezeu nu a desemnat nicio persoană ca unic distribuitor al binecuvântărilor Sale. În mod clar, Duhul lui Dumnezeu Se arată în adunări ale credincioșilor. Revărsarea spectaculoasă a Duhului asupra adunării credincioșilor din Faptele, capitolul 2, este o dovadă a acestui lucru. Dumnezeu chiar binecuvântează predicarea oamenilor cu prezența Duhului Sfânt. Dar *acel* predicator nu era Petru, iar *acea* adunare, în mod clar, nu era Ziua Cincizecimii.

Apoi a venit ultima lovitură, cuvinte care m-au făcut să-mi adun lucrurile și să părăsesc repede sala. „Ca să primești Duhul”,

**Isus este inima întregii misiuni,
iar Duhul Sfânt servește scopurilor Lui în această lume –
nu scopurilor noastre.**

a continuat pastorul, „trebuie să-ți golești mintea și să lași să se întâmple”. La aceste cuvinte, oameni de peste tot din jurul meu au început să cadă la pământ, râzând necontrolat. Eu dădusem peste ceea ce unii numeau „Binecuvântarea din Toronto”, o mișcare globală care adăugase fenomenul râsului sacru la credința charismatică, mai tradițională, a vorbirii în limbi. Cu timpul, *acea* mișcare a devenit și mai dramatică, atunci când a adăugat „lătratul în Duhul”, în timp ce oamenii se târau pe jos în patru labe, ca niște animale. Fuseseră chiar niște zvonuri că unii veneau la acele adunări în scutece de adulți, ca să se poarte ca pruncii și să demonstreze astfel cât de în serios luau dorința de a fi „născuți din nou”. Bineînțeles, nimic din toate aceste lucruri nu se poate găsi pe paginile Bibliei.

Ce face, de fapt, Duhul

Disperați să descopere dovezile că Dumnezeu îi cunoaște și îi dorește, unii oameni au căzut în capcană, crezând că așa-numitele minuni care aveau loc în adunările lor erau dovada mântuirii. Nu ești un creștin complet, li se spune unora, decât dacă începi să vorbești într-o limbă cerească misterioasă.

Dar nu numai că nu există nicio dovadă biblică pentru acest lucru – toate situațiile cu vorbire în limbi care se găsesc în Noul Testament arată că erau limbi umane autentice –, dar aceasta este și o gravă neînțelegere a rolului Duhului. El nu-și anunță prezența prin semne fără înțeles; lucrarea Lui este centrată pe aducerea oamenilor la picioarele crucii. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Și, când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata: în ce privește păcatul, fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea, fiindcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata, fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat. [...] El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16:8-14).

Duhul Sfânt este prezența lui Hristos în această lume după întoarcerea Lui fizică în sanctuarul ceresc. Misiunea Lui este misiunea lui Hristos: „să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10).

La înălțarea Sa, Isus le-a spus ucenicilor că ei aveau să cucerească lumea cu Evanghelia. „Îmi veți fi martori în Ierusalim”, le-a explicat El, „în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele 1:8). Și aceasta avea să înceapă, le-a spus El, atunci când Duhul Sfânt avea să le dea putere. Cu alte cuvinte, Duhul a fost dat bisericii ca să-i dea putere pentru *misiune*.

În Ziua Cincizecimii, în timp ce mulțimea era uimită de faptul că îl auzea pe Petru vorbind în multe limbi, el le-a explicat, prin aceste cuvinte uluitoare, lucrurile la care erau martori: „Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți” (Faptele 2:33).

Câteodată, noi facem greșeala să spunem că Duhul Sfânt le-a fost dat ucenicilor la Cincizecime; dar lucrul acesta nu este *exact* ceea ce s-a întâmplat. Potrivit lui Petru, Isus a fost Cel care a primit Duhul; Duhul a curs prin El peste biserica de jos. Isus este inima întregii misiuni, iar Duhul Sfânt servește scopurilor *Lui* în această lume – nu scopurilor noastre.

Puterea pentru însărcinare

Cu secole înainte de Cincizecime, psalmistul anticipase ce avea să se întâmple în ziua în care Petru a condus câteva mii de oameni la Domnul Hristos. Vedeți dacă ceva din acest pasaj vă sună familiar: „Iată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună! Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, se coboară pe marginea veșmintelor lui. Este ca roua Hermonului, care se coboară pe Munții Sionului, căci acolo dă Domnul binecuvântarea, viața, pentru veșnicie” (Psalmii 133:1-3).

Când au mai locuit frații împreună în unitate? În Ziua Cincizecimii, când „erau toți împreună” sau în armonie (Faptele 2:1). Cine a fost Aaron? Marele-preot. Ce reprezintă untdelemnul? Duhul Sfânt. Nu este fără însemnătate că Petru a spus mulțimii că Isus tocmai fusese „înălțat prin dreapta lui Dumnezeu” (v. 33). Mulți cercetători sugerează că ziua de pe pământ a Cincizecimii a fost aceeași zi în care Isus a fost așezat ca Marele nostru Preot în ceruri, când a primit Duhul și L-a împărțit cu biserica Sa pentru a inaugura misiunea ei condusă de Duhul.

Aceasta înseamnă că *tot* ce privește lucrarea noastră trebuie să fie condus de Isus din sanctuarul cerului; noi nu avem aproape nimic sub control. Duhul este Cel care ne îndeamnă să urmărim conducerea lui Isus ca să mergem la cei pierduți, dându-ne daruri pentru îndeplinirea acelei misiuni. Nimic, absolut nimic, nu contează atât de mult pentru Domnul Hristos ca salvarea celor pierduți. Ne amintim că, în parabolă, Isus este descris ca un păstor care le lasă în urmă pe cele 99 de oi ca să o găsească pe *singura* oaie care fusese pierdută. Când cea oaie este găsită, cerul lasă totul deoparte ca să înceapă sărbătoarea.

Toate resursele cerului sunt consacrate recuperării păcătoșilor pierduți, nu ca să ne facă pe *noi* să ne simțim bine. Duhul lui Dumnezeu nu este dat astfel încât credincioșii să poată încerca să se impresioneze unii pe alții în timpul unui serviciu divin cu niște capacități care apar ca miraculoase. Duhul nu este trimis ca să îi facă pe niște predicatori de la televizor în stare să promită vindecări în schimbul unei contribuții financiare. El nu este trimis ca să îi facă pe oameni să râdă necontrolat sau să scoată sunete fără înțeles. El a fost trimis ca să ne ajute să îndeplinim acel unic și singur lucru pe care Dumnezeu ni l-a dat de făcut.

„Într-un sens special”, ne reamintește Ellen G. White, „advenștii de ziua a șaptea

**Adevărata dovadă
că Duhul vine
asupra unei adunări?
Misiunea. Sufletele.
Viețile transformate.**

au fost trimiși în lume ca veghetori și ca purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care pierde. Asupra lor strălucește lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor le-a fost dată o lucrare de cea mai solemnă importanță – proclamarea soliilor primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Nu există nicio altă lucrare de o asemenea însemnătate. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția.”¹

Nimic altceva. Dacă ne fixăm atenția pe altceva, aceea este o diversiune. Dacă încercăm să chemăm Duhul pentru orice altceva, cerem greșit. Lucrarea care ne-a fost dată este o sarcină monumentală – de fapt, imposibilă din punct de vedere omnesc. Adesea simțim că este ceva care ne copleșește atunci când Dumnezeu ne arată mesajul Său final pentru lume, soliile celor trei îngeri, și apoi ne cere să mergem la toate neamurile și să îl predicăm. Asta arată ca o misiune complet imposibilă – până când ne aducem aminte că însărcinarea este însoțită de o promisiune a puterii. „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și Îmi veți fi martori” (Faptele 1:8).

Istoric vorbind, fiecare pas înainte pentru cauza lui Hristos a fost făcut prin puterea Duhului Sfânt. El își folosește biserica – ne dă putere și ne face în stare –, așa încât să putem să ne aliniem cu adevărat la cele mai înalte priorități ale Domnului Hristos.

Adevărata dovadă că Duhul vine asupra unei adunări? Misiunea. Sufletele. Viețile transformate. Membrii bisericii, care cresc în credință pentru că văd felul în care Dumnezeu ia eforturile lor umile și le înmulțește. „Singura cale de a crește în har”, ne spune sfatul inspirat, „este să facem, în mod dezinteresat, lucrarea pe care ne-a încredințat-o Domnul Hristos – să facem tot ceea ce stă în puterile noastre ca să-i ajutăm și să fim o binecuvântare pentru cei care au nevoie de ajutorul pe care putem să li-l dăm.”²

Aceasta nu este *una* dintre căile prin care putem să creștem; este *singura* cale. Negreșit, să ne rugăm pentru glorioasă revărsare finală a Duhului Sfânt. Să îi cerem lui Dumnezeu să trimită ploaia târzie; la urma urmei, aceasta este o fângăduință de la Dumnezeu, pentru împlinirea căreia El ne invită să ne rugăm. Dar apoi să fim gata să Îl prezentăm pe Isus, pentru că asta este ceea ce ne cere El să facem, în același fel în care El a dat putere bisericii din vremea lui Petru prin ploaia timpurie.

SHAWN BOONSTRA

NOTE

¹ Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, p. 20.

² *Eadem*, *Calea către Hristos*, p. 55.

NU ESTE LUCRAREA PASTORULUI

Dumnezeu dorește să te folosească pe tine

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și le luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5:14-16).

„Pastore, cred că prietena mea ar putea să aibă un interes pentru Evanghelie, dar sunt destul de sigură că acum ea este într-un bar, în loc să fie aici, la biserică.”

Ieșeam din sala de lângă biserică. Agapa de Sabat tocmai se terminase. M-am oprit pentru o clipă la jumătatea scării, așa încât ea să poată să vorbească mai departe.

„Trebuie să te duci acolo chiar acum și să o scoți afară!” mi-a cerut ea.

„Îți apreciez preocuparea pentru prietena ta”, i-am răspuns, „și este foarte bine

să avem în adunare pe cineva căruia îi pasă atât de mult de alții. Dar aș vrea să te întreb: Ce crezi că s-ar întâmpla dacă aș intra în bar ca să o confrunt?”

„Cred că, dacă un *pastor* s-ar duce și ar vorbi cu ea, s-ar produce o schimbare în mintea ei cu privire la băutura și ar ieși de acolo!”

Tammy s-a luminat pentru o clipă, încredințată în răspunsul ei și sperând că mă va face să mă duc. Sentimentele ei erau de înțeles; se pare că mulți oameni sunt convinși că pastorii au argumente și expresii speciale pe care le-au învățat la seminar și care, odată pronunțate, vor câștiga pe loc orice dezbateri și vor produce convingeri ale inimii. Deși este adevărat că, adesea, pastorii care câștigă oameni la credință au mai multă experiență când e vorba de a intra în conversație cu oameni care sunt pe punctul să ia o decizie, ei sunt cu totul neputincioși ca să *producă* o decizie. Se vede că a-i conduce pe oameni să ia o

Eram eu prea ezitant? La începutul lucrării mele de pastor, încercasem asta de multe ori și văzusem că mai degrabă dădusem greș decât să fi reușit ceva. De cele mai multe ori, era vorba de soții pline de speranță, care credeau că eu voi găsi cuvintele de care era nevoie ca să-i convingă pe soții lor să capete interes pentru Dumnezeu. Adesea este adevărat că, dacă puteam să mă împrietenesc, în mod natural, cu acea persoană, puteam construi destulă încredere ca să ducă la întrebări oneste. Când se creează un cadru deschis, în care cineva să se simtă bine să discute despre Isus, e bine, dar, în general, oamenii nu pot să fie duși în Împărăția lui Dumnezeu prin *dispute*.

Gândiți-vă la toate acele dezbateri aprinse pe care le vedem pe rețelele sociale. Cât de des le-ați văzut că se încheie cu aceste cuvinte: „Știi ceva? Cred că ai dreptate!” De regulă, mândria nu lasă certurile să meargă în direcția aceasta.

Un tablou diferit

Pe lângă riscul de a o îndârji pe prietena ei, Tammy mai cultiva o înțelegere greșită care este destul de răspândită: ideea medievală că este rolul pastorului – un specialist bine calificat – să câștige oameni la Hristos. Aceasta este o idee nebiblică, dar ea a contribuit la creșterea slabă a multor biserici sau chiar la descreșterea lor. În modelul prezentat de Noul Testament, membrii bisericii sunt cei care lucrează, iar pastorul are rolul de formator – instruește comunitatea să câștige oameni pentru Dumnezeu, îi oferă mijloace, îi dă curaj.

decizie este ceva ce numai Duhul Sfânt poate să facă. Dacă cineva ignoră sau respinge îndemnul Duhului, nu este posibil să construiești vreun argument rațional care să schimbe lucrurile.

„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2:14).

„Tammy”, i-am răspuns, „eu nu cred că lucrurile ar ieși așa cum sperai tu. De cele mai multe ori, când cineva își dă seama că un prieten sau un membru al familiei l-a trimis pe predicator – și acea vizită nu este primită cu plăcere –, situația se va înrăutăți. Eu *pot* să merg la bar acum, dar ea va ști că tu ai aranjat lucrurile și, foarte probabil, prietenia voastră va avea de suferit.”

„Dar ea este într-un pericol spiritual”, a răspuns Tammy, puțin surprinsă că eu nu cred că ideea ei o să dea rezultate.

Rolul adevărat al pastorului este să vă țină ocupați cu sarcina pe care Domnul Hristos ne-a desemnat-o tuturor.

Dumnezeu are nevoie ca tu să fii o lumină în această lume.

În Epistola către efeseni, Pavel le-a arătat care sunt darurile pe care Dumnezeu le dă fiecăruia dintre noi: „Și El i-a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:11,12).

Să observăm că pastorii nu au primit darul ca să *facă* ei înșiși lucrarea de slujire; ei au fost împuterniciți de Duhul Sfânt ca să îi *desăvârșească pe sfinți*, adică să îi califice, să îi facă în stare să facă lucrarea de slujire. Virgula dintre „desăvârșirea sfinților” și „în vederea lucrării” nu reflectă corect intenția textului, putând duce la ideea că păstori și învățătorii trebuie să se ocupe de formarea membrilor bisericii și să aducă la îndeplinire lucrarea de slujire. Această concepție ar accepta o înțelegere a rostului pastorilor puternic influențată de modul în care preoția este concepută în bisericile istorice.

Rolul adevărat al pastorului este să vă țină ocupați cu sarcina pe care Domnul Hristos ne-a încredințat-o tuturor. „Tuturor celor asupra cărora a venit inspirația cerească”, ne reamintește Ellen G. White, „li se încredințează Evanghelia. «Noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu» (1 Corinteni 3:9), chemați să Îl reprezentăm ca ambasadori ai iubirii.”¹

Observăm că Isus nu le-a spus ascultătorilor Săi că *unii dintre ei* sunt lumina lumii. El vorbea unei mari mulțimi și i-a inclus pe toți cei care erau prezenți. Dar mulți dintre noi ne temem de acea chemare, întrebându-ne dacă avem ce e nevoie ca să conducem pe cineva la Hristos. Adevărul este că *nu*, nu avem. Dar nici pastorul nu

are. Noi nu suntem chemați să facem lucrarea Duhului Sfânt, dar *suntem* chemați să fim prezenți pentru cei asupra cărora lucrează Duhul.

Un rol pentru noi toți

Atunci când vii în contact cu cineva care ar putea să fie interesat cu privire la credință, este natural să te gândești să-l trimiți pe pastor – și este adevărat că pastorul poate să fie de mare ajutor. Dar este foarte important să alegi să crezi că Dumnezeu a pus *această* persoană în calea *ta* cu un rost. Este cu totul posibil ca *tu* să fii cea mai potrivită persoană ca să o ajuți să intre în legătură cu biserica lui Dumnezeu.

Atunci când înțelegem că Dumnezeu ne cheamă pe *noi*, cu darurile pe care le avem (și pe care nu le avem), acest lucru ne poate elibera de teamă. Nu trebuie să adoptăm stilul, cuvintele sau gesturile pastorilor pe care îi apreciem, crezând că, pentru a-i câștiga pe oameni la Dumnezeu, trebuie să fim asemenea celor care o fac deja. Desigur, e foarte bine să îi ascultăm pe cei care au succes ca să aflăm principiile pe care le urmează. În același timp însă, este extrem de important să crezi că Dumnezeu te-a chemat pentru acest moment, pentru ceea ce ești tu. Când a avut nevoie de un Pavel, a adus un Pavel. Când a avut nevoie de un Luther sau de un Wesley, El i-a găsit. Dar acum, în acest moment, Dumnezeu are nevoie ca *tu* să fii o lumină în această lume.

Da, *tu*, cu toate defectele tale și cu ciudățeniile personalității tale. El nu a dus acea persoană care este interesată de lucruri spirituale la altcineva, El a trimis-o la *tine* pentru că, pentru istoria care este pe punctul să se desfășoare cu acest nou credincios, se vede că Dumnezeu consideră că tu ești candidatul perfect. ■

SHAWN BOONSTRA

NOTE

¹ Ellen G. White, *Manuscris 21*, din 1900, par. 30.

LA HOTARELE CANAANULUI

Cu o misiune globală

„După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, cu oameni din orice neam, din orice seminție, din orice norod și din orice limbă, care stăteau înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!»” (Apocalipsa 7:9,10).

Informațiile fuseseră colectate, studiul era complet. Zece dintre cei doisprezece experți aveau aceeași opinie. Luarea în posesie a Țării Făgăduinței era imposibilă. Argumentele erau de netăgăduit: locuitorii Canaanului erau mai puternici și mai bine înarmați, iar Israel nu avea nicio șansă. Era o singură problemă cu informațiile lor: ele

reprezentau tentația de a pune la îndoială promisiunea lui Dumnezeu.

„Scoală-te”, i-a spus Dumnezeu lui Avraam, „străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da” (Geneza 13:17).

Ați observat că doar rareori Dumnezeu cere de la poporul Său să facă ceea ce pare posibil? Să părăsească Egiptul? Faraonul nu îi va lăsa în veci să o facă. Să plece pe drumul care se oprește în Marea Roșie? Cum aveau să o traverseze? Să ia în stăpânire Canaanul? Cum?!

Dar observați că, atunci când chiar au intrat în Țara Făgăduinței, după 40 de ani, ei au mers în urma chivotului legământului. Iordanul s-a despărțit când preoții care purtau chivotul au intrat în apă. Când au căzut zidurile Ierihonului, ei iarăși mergeau în urma chivotului, simbolul autorității lui Dumnezeu în sanctuarul cerului.

**Sarcina bisericii rămășiței lui
Dumnezeu din ultimele zile
va fi aceeași care a fost pen-
tru Israel, pentru că iubirea lui
Dumnezeu față de păcătoși
nu s-a schimbat: Noi trebuie
să aducem la lumina
lui Hristos toate națiunile.**

Dar acum ei se îndoiau de făgăduința lui Dumnezeu, pentru că li se părea că nu e ceva rezonabil. Numai doi dintre cei doisprezece s-au hotărât să creadă că, dacă Dumnezeu cere ceva, e sigur că se va întâmpla. Și atunci când adunarea a ales să îi creadă pe cei care spuneau „nu”, refuzând să aibă încredere în planul lui Dumnezeu, au urmat 40 de ani în care au fost blocați în pustie.

În timp ce întorceau spatele Canaanului, Dumnezeu a dezvăluit care fusese intenția Lui: Era vorba de mult mai mult decât o simplă misiune de cercetare dincolo de frontieră sau chiar de cucerirea câtorva sate. „Dar cât este de adevărat că Eu sunt viu”, i-a spus Dumnezeu lui Moise, „slava Domnului va umple tot pământul” (Numeri 14:21).

Este același țel pe care îl găsim și în cartea Apocalipsa, unde Dumnezeu făgăduiește că va lumina lumea cu slava Domnului Hristos (Apocalipsa 18:1). Lipsa credinței din partea noastră nu va împiedica realizarea finală a planurilor Sale de a lua înapoi această planetă și a stabili aici Împărăția Domnului Hristos. Prin lipsa noastră de credință am putea să o amânăm, dar nu o vom zădărnici. Lumea – *întreaga* lume – va fi luminată. Să observăm că Dumnezeu nu a spus: „Cutare țară se va umple de slava

Domnului.” Din contră, El a făcut această predicție pentru întregul pământ.

Întotdeauna global

Indiferent dacă vorbim despre biserica Vechiului sau a Noului Testament, țința lui Dumnezeu a fost întotdeauna aceeași: întreaga planetă! Să ascultăm cu atenție cuvintele Lui prin profetul Isaia: „De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului” (49:6). „Căci iată, întinericul acoperă pământul, și negură mare – popoarele, dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta, și împărați – în strălucirea razelor tale” (60:2,3).

Sub regulile marii lupte, care sunt întemeiate pe caracterul lui Dumnezeu, El i-a îngăduit neamului omenesc un grad remarcabil de libertate. Suntem liberi să îi întoarcem spatele și să trăim cum ne place (vezi Faptele 14:16). Însăși existența națiunilor pământului este dovada că această libertate este reală. Fiarele care se ridică din mare, în viziunea lui Daniel, ilustrează cât de mult necaz produce acest lucru planetei noastre: Vânturile agită suprafața apei, generație după generație, aducând nesfârșite suferințe și complicații, în timp ce puterea se schimbă mereu între națiunile conducătoare ale lumii. Este un necaz care nu se va opri până când nu se va așeza curtea de judecată și Fiul omului va primi Împărăția Sa: „I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7:14).

Sarcina bisericii rămășiței lui Dumnezeu din ultimele zile va fi aceeași cu cea care a fost încredințată lui Israel, pentru că iubirea lui Dumnezeu față de păcătoși nu s-a schimbat: Noi trebuie să aducem la lumina lui Hristos *toate* națiunile.

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!» (Apocalipsa 14:6,7).

La hotar

Ca și Israel, acum stăm chiar la hotarul Țării Făgăduinței.

Se va întâmpla tot ce ne-a spus Dumnezeu? Fie s-a întâmplat deja, așa cum s-a împlinit cea mai mare parte a profețiilor lui Daniel, fie se vede că se împlinește *chiar acum*. Și, ca și Israel, avem un raport încurajator din partea cuiva care s-a strecurat în Țara Făgăduinței – în viziune – și ne-a adus chemarea să fim credincioși:

„În fața noastră se află mari greutăți și încercări. Se va cere curaj tare și efort stăruitor ca să mergem înainte. Dar acum totul depinde de credința noastră în Căpitanul care ne-a condus în siguranță până aici. Vom lăsa acum necredința să pătrundă? Vom fi slabi și vom ceda în fața neîncrederii

**Dumnezeu ne provoacă
să ne afirmăm pretenția
asupra unei lumi care Îi
va aparține Lui. Mergeți
înainte! Sfidați frica și
pășiți peste granița
Canaanului. Spuneți
cuiva că Îl cunoașteți
pe Isus! Fiți parte din
lumina care, în curând,
va lumina pământul!**

și fricii? Vom face un compromis cu lumea și ne vom întoarce din drumul spre Canaanul ceresc?”¹ În acest moment, adevărata întrebare este dacă vom repeta greșeala lui Israel și vom mai sta aici pentru încă o generație.

Nu e nicio îndoială că lumea este plină de uriași care ne intimidază. Pentru mintea noastră, puterile întunericului apar ca având mai multă forță, mai multă influență și mai multe mijloace. Privim sarcina care ne-a fost dată – solia pe care am fost chemați să o transmitem – și, în timp ce, personal, ea ne entuziasmează, avem și un sentiment de panică atunci când ne gândim la lumea căreia trebuie să i-o transmitem: *Această solie? Acestor oameni? Cum?!*

Suntem înclinați să ne lăsăm descurajați de studii – date statistice care demonstrează faptul că religia creștină pierde teren. Bisericele se restrâng. Tinerii întorc spatele religiei. Oamenii au abandonat însăși ideea de adevăr obiectiv. Și se presupune că vom lumina *această* lume cu slava Domnului Hristos? Totul arată ca o misiune sortită eșecului.

Dar apoi Dumnezeu ne aduce aminte același lucru pe care l-a spus în ziua în care Israel s-a hotărât să respingă provocarea: „După aceea am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsa 18:1).

Dumnezeu ne provoacă să ne afirmăm pretenția asupra unei lumi care Îi va aparține Lui. Mergeți înainte! Sfidați frica și pășiți peste granița Canaanului. Înțelegeți că e nevoie de curaj ca să-L credem pe Dumnezeu în ciuda tuturor lucrurilor pe care le spun criticii. Spuneți cuiva că Îl cunoașteți pe Isus! Fiți parte din lumina care, în curând, va lumina pământul!

SHAWN BOONSTRA

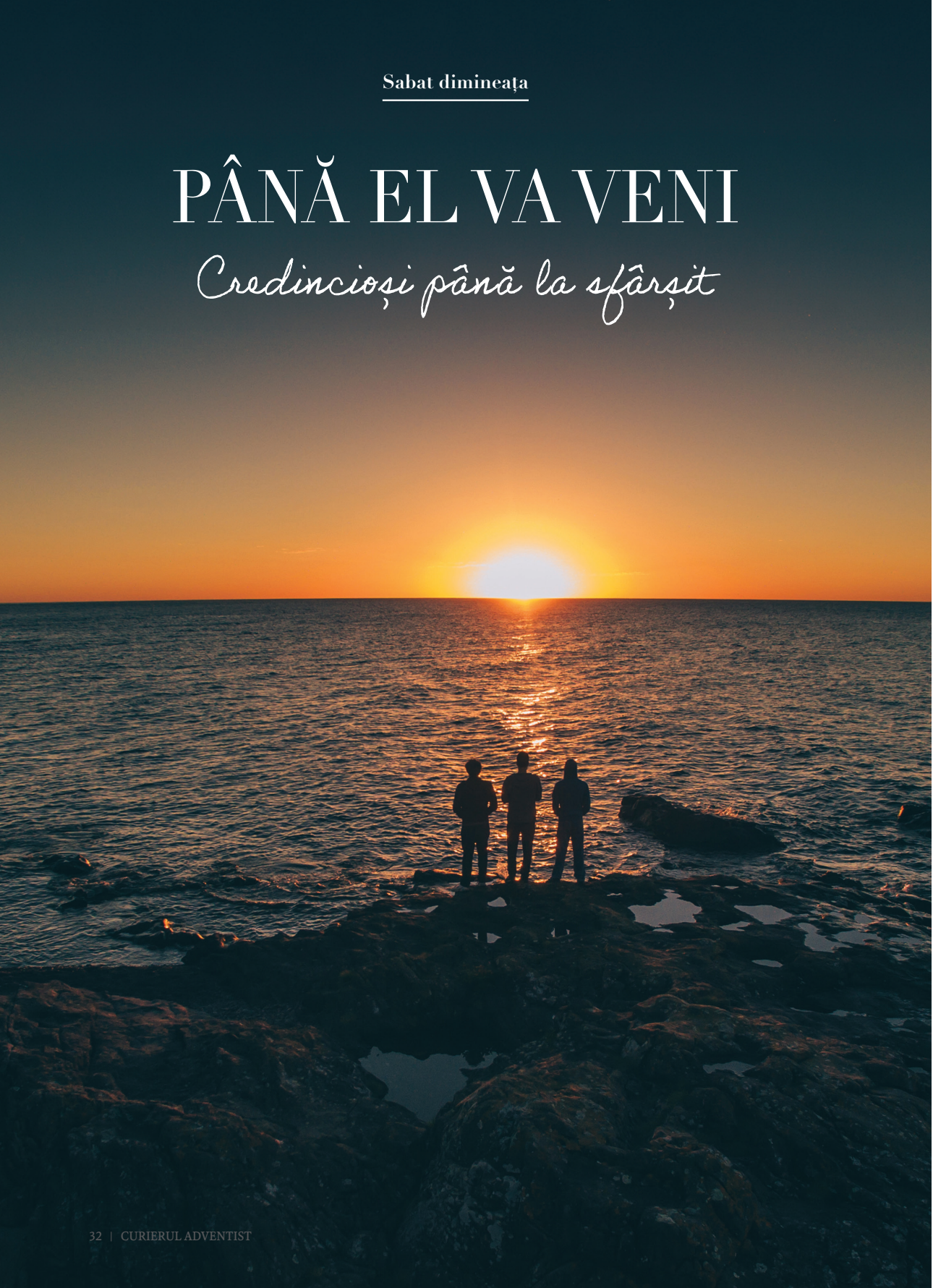
NOTE

¹ Ellen G. White, în *Review and Herald*, 29 nov. 1881.

Sabat dimineața

PÂNĂ EL VA VENI

Credincioși până la sfârșit

Biblia este arsenalul unde ne putem echipa pentru luptă.

În timpul îndelungii sale slujiri, Pavel nu se clătina niciodată în devotamentul său față de Mântuitorul lui. Oriunde era – înaintea amenințărilor farisei sau a autorităților romane, înaintea mulțimii agitate la Listra sau a păcătoșilor convinși din închisoarea macedoneană, discutând cu echipajul cuprins de panică de pe vasul naufragiat sau stând singur înaintea lui Nero spre a pleda pentru viața sa – el niciodată nu s-a rușinat de cauza pe care o apăra. Singura țință a vieții sale creștine a fost să-l slujească Aceluia al cărui nume îl umpluse și pe el de dispreț, iar de la această țință nicio împotrivire și nicio prigoană n-a fost în stare să-l abată. Credința sa, întărită prin efort și curățită prin sacrificiu, l-a susținut și l-a întărit. ...

Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu nu se va teme de greutăți sau de răspundere. De la Izvorul care niciodată nu va dezamăgi pe cel care, în mod sincer, caută putere divină, el își trage puterea care îl face în stare să întâmpine și să învingă

ispita și să-și îndeplinească datoriile pe care le așază Dumnezeu asupra sa. Natura harului pe care el îl primește îi mărește capacitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Fiul Său. Sufletul său arde de dorința cea mare de a-I aduce Domnului o slujire bine primită. Și, înaintând pe cărarea creștină, el se întărește „în harul care este în Hristos Isus” (2 Timotei 2:1). Harul acesta îl face să fie un martor credincios al lucrurilor pe care el le-a auzit. El nu disprețuiește și nici nu neglijează cunoașterea primită de el de la Dumnezeu, dar le încredințează această cunoștință oamenilor credincioși care, la rândul lor, îi învață pe alții.

În A doua epistolă către Timotei, Pavel ridică înaintea tânărului lucrător un ideal înalt, arătându-i datoria ce-i revine ca slujitor al lui Hristos. „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat”, scria apostolul, „ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15). „Fugi de poftele tinereții și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri! Și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să-i învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să-i îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului” (v. 22-25).

Apostolul l-a avertizat pe Timotei împotriva învățătorilor falși care aveau să caute să-și facă loc în biserică. „Să știi”, declară el, „că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudaroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie [...] având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Îndepărtează-te de oamenii aceștia” (2 Timotei 3:1,2,5).

„Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău”, continuă el, „îi vor

Ceea ce are nevoie biserica în aceste zile primejdioase este o armată de lucrători care, asemenea lui Pavel, s-au educat pe ei înșiși să fie de folos, care au o profundă experiență în lucrurile lui Dumnezeu și care sunt plini de sinceritate și zel.

amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși. Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire... Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (v. 13-17). Dumnezeu S-a îngrijit de o abundență de mijloace pentru o luptă biruitoare împotriva răului care este în lume. Biblia este arsenalul unde ne putem echipa pentru luptă. Coapsele noastre trebuie să fie încinse cu adevărul. Platoșa noastră trebuie să fie neprihănirea. Scutul credinței trebuie să fie în mâna noastră, iar coiful mântuirii, pe fruntea noastră; și cu sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, noi trebuie să ne croim drum printre piedicile și hățișurile păcatului.

Pavel știa că înaintea bisericii stătea un timp de mare primejdie. El știa că aceia în grija cărora fuseseră lăsate bisericile aveau de săvârșit o lucrare credincioasă și plină de râvnă; și de aceea i-a scris lui Timotei: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea

și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, mustre, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4:1,2).

Temându-se ca nu cumva firea blândă și supusă a lui Timotei să-l facă să evite o parte importantă a lucrării sale, Pavel l-a îndemnat să fie credincios când e vorba să mustre păcatul și chiar să-i certe cu asprime pe cei vinovați de răutăți josnice. Totuși, el trebuia să facă această lucrare „cu toată blândețea și învățătura”. El trebuia să dea pe față răbdarea și iubirea lui Hristos, lămurind și întărindu-și muștrările sale prin adevărurile Cuvântului.

Din cauza mândriei omenеști, disprețuirii influenței Duhului Sfânt, dezgustului față de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, mulți care mărturisesc a fi creștini și se socotesc în măsură să-i învețe pe alții vor ajunge să se îndepărteze de cerințele lui Dumnezeu. Pavel îi declara lui Timotei: „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisirii închipuite” (v. 3, 4).

Apostolul nu se referă aici la aceia care arată pe față că nu sunt religioși, ci la aceia care mărturisesc că sunt creștini, dar care fac din înclinațiile firii călăuza lor și ajung astfel robiți eului. Unii ca aceștia sunt dispuși să asculte numai acele învățături care nu le muștră păcatele și nu le osândesc umblarea lor iubitoare de plăceri. Ei sunt jigniți de cuvintele lămurite ale credincioșilor slujitori ai lui Hristos și își aleg învățători care îi laudă și îi linguesc.

Dumnezeu Și-a făcut cunoscută voința Sa și este o nebunie din partea omului să pună sub semnul întrebării ceea ce a ieșit de pe buzele Sale. După ce Înțelepciunea Nemărginită a vorbit, nu mai pot fi întrebări îndoielnice pe care omul să le clarifice, nici posibilități discutabile pe care el

să le îndrepte. Tot ce se cere din partea lui este o sinceră și calduroasă consimțire față de voința exprimată a lui Dumnezeu. Ascultarea este cea mai înaltă cerință, atât a rațiunii, cât și a conștiinței.

Pavel și-a continuat îndemnul: „Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba” (v. 5). Pavel era aproape să-și sfârșească umblarea și el a dorit ca Timotei să-i ia locul, păzind bisericile de povestirile meșteșugit alcătuite și de rătăcirile prin care dușmanii, în diferite locuri, aveau să se străduiască să-i abată de la simplitatea Evangheliei. El îl îndemna să se ferească de orice preocupări și legături trecătoare, care l-ar împiedica să se consacre cu totul lucrării sale pentru Dumnezeu; să sufere cu voie bună împotrivirea, ocara și prigoana la care va fi expus din pricina credincioșiei sale; să-și dovedească pe deplin slujba sa de evanghelist prin folosirea oricărui mijloc ce-i stătea la îndemână, spre a face bine acelor pentru care a murit Hristos.

Viața lui Pavel a fost o exemplificare a adevărilor pe care el le preda, și în aceasta stătea puterea lui. Inima lui era plină de un simțământ adânc și dăinuitor cu privire la răspunderea sa și el a lucrat în strânsă comuniune cu Acela care este Izvorul dreptății, milei și adevărului. El s-a prins de crucea lui Hristos ca fiind singura garanție a succesului. Iubirea Mântuitorului era motivul nepieritor care l-a susținut în luptele sale cu sine, în bătăliile sale împotriva răului, ca și în slujirea lui Hristos, și el s-a avântat înainte împotriva unei lumi neprietenoase și a opoziției vrăjmașilor săi.

Lucrul de care are nevoie biserica în aceste zile primejdioase este o armată de lucrători care, asemenea lui Pavel, s-au educat pe ei înșiși să fie de folos, care au o profundă experiență în lucrurile lui Dumnezeu și care sunt plini de sinceritate și zel. Este nevoie de oameni sfințiți și gata de sacrificiu de sine, oameni care nu vor ocoli încercările și

responsabilitatea, oameni care sunt curajoși și devotați, oameni în a căror inimă Hristos este „nădejdea slavei” (Coloseni 1:27) și care, cu buzele atinse de focul sfânt, vor „predica Cuvântul”. Din lipsă de asemenea lucrători, cauza lui Dumnezeu lăncezește, iar greșeli fatale, asemenea unei otrăvi mortale, întinează moralul și întunecă speranțele unei mari părți a neamului omenesc.

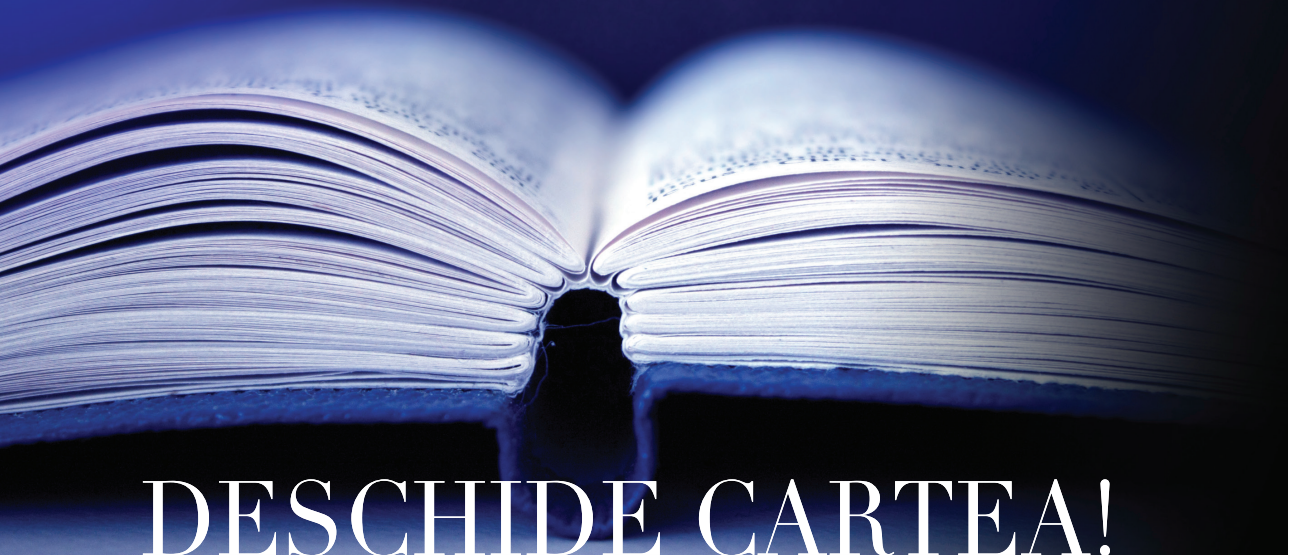
Și, în timp ce credincioșii stegari ai principiilor, istoviți, își dau viața pentru cauza adevărului, cine se va ridica să le ia locul? Vor primi tinerii însărcinarea cea sfântă din mâna părinților lor? Sunt ei preocupați să ocupe locurile rămase goale prin moartea celor credincioși? Va fi luată în seamă porunca apostolilor și va fi auzită chemarea la datorie, în mijlocul tentațiilor la egoism și ambiție care-i ademenesc pe cei tineri?

Pavel și-a încheiat epistola cu solii personale către diferite persoane și a repetat cererea urgentă ca Timotei să vină la el curând, dacă era cu putință, înaintea iernii. El a vorbit despre singurătatea sa din pricina faptului că a fost părăsit de unii dintre prietenii săi și a absenței altora; și, ca nu cumva Timotei să ezite la gândul că biserica din Efes avea nevoie de lucrarea lui, Pavel i-a amintit că el îl trimisese deja pe Tihic ca să umple golul.

După ce a vorbit despre scena judecării sale înaintea lui Nero, când a fost părăsit de frații săi, dar a fost susținut de harul unui Dumnezeu păstrător al legământului, Pavel și-a încheiat epistola încredințându-l pe iubitul său Timotei ocrotirii Arhipăstorului, care avea să poarte în continuare de grijă turmei Sale, chiar dacă subpăstorii aveau să fie doborâți.

ELLEN G. WHITE

Acest articol este preluat din capitoul 49, „Ultima epistolă a lui Pavel”, din cartea *Istoria faptelor apostolilor*, de Ellen G. White. Adventiștii de ziua a șaptea cred că Ellen G. White (1827–1915) a manifestat darul biblic al profeției timp de peste 70 de ani de activitate publică.

DESCHIDE CARTEA!

Era începutul anilor 1900. Într-o unitate militară așezată undeva între Dunăre și Carpați, un tânăr student aflat în perioada stagiului militar obligatoriu se retrăgea într-un colț și citea. Nu citea regulamentul unității sale, nici vreun ziar cu știrile vremii, ci Biblia pe care o ținea în mâini.

Acolo, în cazarmă, printre soldații veniți din toate colțurile țării, Petre Paulini purta cu el cea mai puternică armă a credinței: Sfânta Scriptură – o carte groasă, cu foi subțiri, tradusă din greacă și ebraică, o carte ale cărei cuvinte pătrund inima oricărui om care caută adevărul.

În acele împrejurări s-a întâmplat ceva special: unul dintre ofițeri s-a așezat alături de soldatul Petre Paulini. Restul este istorie, istoria pionierilor Bisericii Adventiste. Nu știm cu exactitate ce cuvinte au schimbat între ei, istoria nu le-a păstrat până astăzi. Dar știm cu precizie că atunci și acolo s-a așezat prima cărămidă a ceea ce peste timp a însemnat convertirea ofițerului Ștefan Demetrescu.

Ce l-a determinat pe un absolvent al Liceului Militar din Craiova și al Școlii de

Ofițeri Activi de Infanterie din București, pe care o absolvise ca șef de promoție, să lase în urmă cariera militară, să se boteze și mai apoi să urmeze studiile teologice pentru a deveni pastor al Bisericii Adventiste? O carte, o carte deschisă de soldatul Petre Paulini în locul potrivit și la timpul potrivit.

Mai târziu, Petre Paulini a devenit primul președinte al Bisericii Adventiste din România, în timp ce, în perioada în care a fost detașat în Brăila, între anii 1914 și 1917, Ștefan Demetrescu a fost pastorul care a organizat Biserica Adventistă de acolo.

Acum privește pentru un moment succesiunea evenimentelor. Un soldat merge să își execute stagiul militar obligatoriu, iar în desaga lui ține cu tot dinadinsul să își pună și Biblia. Un ofițer îl zărește citind Scriptura. El ascultă mesajul adventist de la un simplu soldat. Ofițerul crede, se botează, iar mai apoi devine pastor și organizează o Biserică ce dăinuie până în ziua de astăzi.

Aceasta este puterea Scripturii în mâinile potrivite ale credincioșilor. Ea nu este un simplu obiect de pus pe noptieră ca să poarte noroc, nu este o carte de studiat

doar în zilele grele ale vieții. Biblia este Cuvântul viu. Apostolul Pavel descria puterea Cuvântului astfel: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12).

Petre Paulini a fost omul care a deschis Biblia, iar istoria Bisericii Adventiste din România a prins contur mai îndrăzneț prin acest gest al lui. Paulini nu a început lucrarea lui în unitatea militară în care își făcea stagiul ținând o predică; în schimb, a făcut ceva mult mai simplu, dar care poate părea extrem de greu. A deschis o carte acolo unde colegii lui îl puteau vedea. S-a așezat singur în postura din care putea fi luat în derâdere de camarazii lui, dar acest preț era mult prea mic în comparație cu lucrarea pe care simțea că o poate face prin acest simplu gest.

De altfel, ceva asemănător s-a mai întâmplat cu aproximativ două mii de ani în urmă pe drumul spre Emaus. Doi ucenici simțeau că cerul se prăbușește peste ei. Crezuseră că Isus este Mesia, Cel Așteptat de veacuri, iar acum speranțele lor căpătaseră un gust atât de amar, încât cei doi nu mai vedeau nicio lumină a credinței la orizont. Deznădejdea unor oameni maturi este adesea greu de înțeles și de alinat dacă tu, la rândul tău, nu ai trecut prin aceleași stări sufletești. Doar că, de data aceasta, celor doi oameni li s-a alăturat un Străin care nu le-a spus imediat cine este, ci a făcut altceva, ceva simplu, dar plin de efect: a deschis Scripturile. Iar acest Străin nu doar că îi înțelegea, dar era chiar Cel care trăise exact ceea ce ei relatau. Așa că Isus, Străinul care li s-a alăturat celor doi pe drumul spre Emaus, le-a tălmăcit ceea ce Scripturile spuneau cu privire la El, începând cu Moise și trecând pe rând prin toți prorocii. Nu știu mai multe detalii despre cuvintele spuse de Isus atunci pe drumul spre Emaus, dar ce știu

este că cei doi ucenici descriu astfel trăirile lor în timp ce Îl ascultau pe Isus: „Și au zis unul către altul: «Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?»” (Luca 24:32).

Când o inimă sinceră ascultă Cuvântul Scripturii mărturisit cu un cuget curat, atunci Duhul Sfânt este la lucru, iar ființa întreagă poate fi transformată. Deschiderea Scripturii în fața ucenicilor pe drumul spre Emaus le-a schimbat perspectiva asupra speranței că Isus este Mesia. Deschiderea Scripturii în unitatea militară de către Petre Paulini l-a făcut pe Ștefan Demetrescu să își dorească să înțeleagă mai multe despre Cel care a murit pentru păcatele noastre. Când tu deschizi Biblia, ce se schimbă în jurul tău? Înainte de a-ți dori ca toți cei din familia ta, din casa ta, dintre colegii tăi de școală sau de muncă să se schimbe, întreabă-te dacă tu te lași schimbat cu adevărat de Scriptură.

**„Simpla audiere a predicilor
Sabat după Sabat, citirea
Bibliei iarăși și iarăși sau
explicarea ei verset cu verset
nu ne vor fi de folos nici
nouă, nici celor care ne
ascultă dacă nu experimentăm
noi înșine adevărurile
Bibliei. Priceperea, voința,
afecțiunea, toate trebuie
puse sub controlul Cuvântului
lui Dumnezeu. Atunci, prin
lucrarea Duhului Sfânt,
preceptele Cuvântului vor
deveni principiile viețuirii.” –
Ellen G. White, *Divina vindecare***

Pavel îi scria tânărului Timotei despre importanța și puterea Scripturii astfel:

**„Toată Scriptura este
insuflată de Dumnezeu și
de folos ca să învețe,
să mustre, să îndrepte, să
dea înțelepciune în nepri-
hănire, pentru ca omul lui
Dumnezeu să fie desăvârșit
și cu totul destoinic pentru
orice lucrare bună.”**

(2 Timotei 3:16,17)

Scriptura nu este doar o carte între alte mii de cărți, fie ele și religioase, ci devine Cuvântul lui Dumnezeu pentru tine și pentru mântuirea ta și a celor din jurul tău.

Dar oricât de multă putere ar avea Scriptura, dacă rămâne închisă în bibliotecă ta, ea nu te poate schimba. O carte așezată pe raft și lăsată să se prăfuiască nu a schimbat niciodată pe nimeni. Dar o carte deschisă, citită și apoi trăită are puterea să schimbe cu adevărat vieți. Poate face din necredincioși – credincioși, din descu-rajați – oameni ai speranței, din oameni mândri – oameni smeriți, din cei ce fug de cruce – oameni care o poartă. Și așa putea continua, dar experiența fiecăruia este unică, având totuși ca numitor comun puterea Cuvântului transformator.

Dacă Petre Paulini și-ar fi lăsat Biblia acasă când a plecat în armată, oare am fi aflat vreodată de Ștefan Demetrescu? Dumnezeu are cu siguranță nenumărate căi de a duce adevărul până la marginile pământului, lucru confirmat în Evanghelia după Luca: „Și El a răspuns: «Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga»” (Luca 19:40). Dar astăzi Dumnezeu încă ne folosește pe fiecare dintre noi pentru a trăi și a prezenta

adevărul Scripturii tuturor oamenilor. Dacă Paulini, din teamă, din rușine sau dezinteres, nu ar fi deschis Biblia cu ocazia aceea, astăzi istoria Bisericii Adventiste din România ar fi avut o altă turnură, Dumnezeu ar fi purtat altfel de grijă, dar istoria lui Ștefan Demetrescu, a bisericii din Brăila și – de ce nu – a mea și a ta ar fi fost scrise cu alte litere. Acum realizezi cât de important este să deschizi Cuvântul sfânt fără teamă, cu o inimă și o minte sincere?

Psalmistul spunea cu mult timp înainte ca istoria Bisericii Adventiste din România să prindă contur: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105). Cuvântul are puterea să călăuzească Biserica, poporul advent, pe mine și pe tine. Iar această călăuzire se face la fiecare pas, asemenea unei candelă care are suficientă lumină să lumineze pasul următor.

Această Săptămână de Rugăciune nu se dorește a fi o încercare de a transmite noi reguli pe o listă lungă de fapte care trebuie făcute; săptămâna aceasta de rugăciune este o invitație simplă și directă: „Deschide Cartea!”

Întrebări pentru meditație:

1. Care sunt momentele din viața de zi cu zi în care ne este cel mai greu să ne mărturisim public credința de teama reacției celor din jur?
2. Cum putem face ca studiul Scripturii să nu se transforme într-o simplă rutină, ci să ne apropie de experiența trăită de ucenici pe drumul spre Emaus?
3. Ce înseamnă în mod concret ca principiile Bibliei să devină „principii de viațuire”?

IOAN-ALIN FEIER,
trezorier, Uniunea de Conferințe

Povestiri pentru copii

de Abigail Duman

PRIMUL SABAT

ÎNTEMEIAȚI PE BIBLIE

CENTRAȚI PE MISIUNE

Dacă trăiești, ești chemat!

Ai visat vreodată să faci ceva pentru Dumnezeu, ceva grozav în slujba Lui, de exemplu să fii erou sau să schimbi lumea? Am o veste bună pentru tine: Dacă trăiești, ești chemat! Și ai două posibilități: fie să intri în rânduri pentru Isus, fie, în mod automat, să fii folosit ca instrument al întunericului.

Satana vrea să te distrugă. Dumnezeu vrea să te mântuiască. Ar trebui ca alegerea să fie ușoară, nu? Totuși, de ce sunt atât de mulți oameni care șovăie când e vorba să îmbrățișeze misiunea lui Dumnezeu pentru viața lor? Poate că le este teamă că va fi prea greu sau nu vor să spună „nu” naturii umane care este, în mod natural, păcătoasă. Sau poate că ei nici nu-și dau seama cât de reală este lupta dintre bine și rău. (Sperăm că povestirile din această săptămână vor schimba situația aceasta!)

Dar, „la Dumnezeu, toate lucrurile sunt cu putință” (Matei 19:26). Crezi că Dumnezeu poate să facă lucruri mari cu viața ta? Ar fi bine să crezi! Așa că ia-ți „sabia” (Biblia) și concentrează-te pe misiunea ta. Chiar acum, dacă respiri, dacă citești sau ascuți aceste cuvinte, Dumnezeu te cheamă *pe tine*.

UMLĂ CU DUMNEZEU

SINGUR PE CĂRARE

Tine minte asta: Niciodată nu ai ajuns prea departe ca să nu te poți întoarce acasă.

„Pe locuri, fiți gata!” Anunțul mult așteptat s-a făcut auzit, cu tot clinchetul de clopoțel al bicicletelor și glasurile nerăbdătoare ale copiilor. Abby și-a potrivit casca de bicicletă. Erau câteva săptămâni de când tot aștepta această cursă de biciclete organizată de biserica ei!

În câteva clipe, grupul s-a pus în mișcare. Pe o latură, cărarea era mărginită de o pădure deasă, iar pe cealaltă, de un gard înalt de plasă de sârmă. Au urcat o colină, după care urma o coborâre lungă. Abby a fost prima care a ajuns în vale, așa că s-a dat jos de pe bicicletă să cerceteze locul și așa a dat cu ochii de un os, alături de cărare! *Mă întreb dacă nu a fost un animal mare care l-a lăsat aici*, s-a gândit ea cu neliniște.

Restul grupului nu s-a oprit, așa că a sărit și ea înapoi pe bicicletă și a pedalat repede să-și ajungă prietenii. După câțiva kilometri de mers, cineva a venit cu ideea să se întoarcă. Când a văzut-o și pe mama ei că se întoarce, Abby a avut un sentiment de dezamăgire.

– Chiar trebuie să ne întoarcem, mami?

– Draga mea, mi-e teamă că mă lasă picioarele dacă mergem mult mai departe, spuse mama râzând. Pe lângă asta, tata și fratele tău mai mic stau în mașină, în parcare, și ne așteaptă.

Deodată, cu o sclipire în ochi, Abby a întrebat:

– Mami, pot să merg înaintea grupului?

Cu un nou impuls de energie, a pornit și a dat colțul. Urma un viraj lung. Abby se simțea foarte independentă și puternică. Apoi a observat cât de liberă era cărarea.

Mașinile treceau în viteză dincolo de plasa de sârmă, iar umbrele copacilor din pădurea întunecoasă se lungeau tot mai mult la dreapta ei.

Poate că ar trebui să mă întorc și să merg înapoi, se gândi ea. *Dar nu, locul de parcare trebuie să fie după următoarea cotitură. Sunt aproape acolo!*

Minutele treceau și nu apărea nicio parcare. A început să pedaleze tot mai tare, dându-și seama că era singură pe cărare, și inima i-a bătut cu putere când doi bicicliști au apărut și au depășit-o, salutând-o cu o ușoară înclinare a capului. Apoi a văzut o colină în față – și și-a adus aminte de osul acela. Cum ar fi putut să uite? *Dar m-am dus prea departe ca să mă întorc*, se sperie ea. *Sunt prea departe!*

Făcu o rugăciune ca niciun animal sălbatic să nu fie prin preajmă. Pentru o clipă, îi trecu prin minte imaginea unei pantere ghemuie la marginea cărării. Și, într-o clipă, trecu de locul care o speriasse. Parcă trecuse o veșnicie când, în sfârșit, a zărit parcare. Ce priveliște plăcută! Fugi la mașina tatălui ei și-i explică ce se întâmplase.

După un timp, zări pe cineva alergând, la distanță, spre începutul potecii. Singură, gâfâind și plângând... Era mama ei! Abby fugi să-i iasă înainte.

– O, Abby! Ce bine că ești teafără! spuse ea în timp ce o îmbrățișa. De ce ai plecat înaintea mea?

– Mami, îmi pare așa de rău! mărturisii ea, cu ochii plini de lacrimi. Te-am întrebat dacă pot să merg înainte, nu mai știu?

– M-ai întrebat, știu, spuse ea. Dar nu ai mai așteptat să-ți răspund.

Ai fugit vreodată ca și când ai fi vrut să I-o iei înainte lui Dumnezeu? Învăță din greșeala lui Abby, căci asta te va scuti de multe încurcături și dureri. Niciodată să nu o iei înainte! Și niciodată să nu mergi singur pe cărare! Diavolul îți va șopti mereu de-a lungul vieții tot felul de minciuni, așa că ține minte asta: Niciodată nu ai ajuns

prea departe ca să nu te poți întoarce acasă. Nu contează ce ai făcut, ce ai văzut, ce ți-au spus alții sau ce ți-a trecut prin minte – Isus te prețuiește.

„Te iubesc cu o iubire veșnică”, îți spune El (Ieremia 31:3). El dorește să fie tovarășul tău de drum. Vei merge cu El? Dacă da, dă-I mâna și dă-I inima – și privește în față, spre viitor, pentru că misiunea vieții tale abia începe!

LUNI

PREDARE

PUȚIN ÎNSEAMNĂ MULT

Tu ești vasul, El este comoara. Împreună, faceți o echipă minunată!

Îmi imaginez că cele relatate în Matei 14:13-21 s-au întâmplat cam așa:

– Ceva se întâmplă, murmură Nathan în timp ce briza se strecura pe fereastră.

– Hmm, interveni mama. Poate că se pregătește de furtună peste lac.

– Nu, mamă, insistă el. Vezi toată lumea asta mergând? Se întâmplă ceva.

După puțină cercetare, s-a văzut că Nathan avea dreptate: un Străin foarte interesant, un făcător de minuni, era prin zonă, și oameni de toate felurile se duceau să-L asculte.

– *Te rooog*, pot să mă duc și eu să-L văd? se milogi Nathan. Vreau să-L ascult cum vorbește.

Mama lui Nathan se opri.

– Așteaptă să-ți pun ceva de mâncare.

N-a trecut mult și mama a venit cu un coș: câteva pâinișoare și doi pești mici.

– Uite, Nathan. Ai grijă!

N-a fost deloc greu să-L găsească pe Isus. Mii de oameni se înghesuiau în jurul Lui, pe un câmp de flori sălbatiche și iarbă înaltă care dădea spre frumosul lac. Nathan

s-a străduit să ajungă cât mai aproape de Învățător și apoi s-a așezat să asculte. Era atât de atent, încât, atunci când un ucenic de-al lui Isus s-a apropiat de el, abia dacă a băgat de seamă.

– Scuză-mă, tinere, spuse el cu o voce blândă. Ai fi dispus să-ți împarți prânzul cu Învățătorul?

În timp ce dădea din cap a aprobare, Nathan înghiți în gol. Deodată și-a dat seama cât de foame i se făcuse.

– Dar nu e mare lucru – doar cinci pâinișoare și doi pești mici.

Ucenicul a zâmbit:

– E destul.

Nathan a clipit. Când se gândea la preoți, cu veșmintele lor costisitoare, cu vorbele

lor pompoase și regulile lor fără număr, niciodată nu se simțea destul de bun pentru Dumnezeu. Dar cuvintele ucenicului au adus un fel nou de speranță – ceva care spunea că Dumnezeu nu avea să refuze nici cel mai mic dar atunci când venea din inimă.

Cu ochii urmărea prânzul lui, care ajunsese în mâinile lui Isus. Când blândul Învățător a zâmbit și privirile li s-au întâlnit, Nathan a simțit că Isus, deși știa totul despre el, continua să îl iubească. *Nici nu s-ar putea spune altfel*, se minună Nathan.

Isus a făcut rugăciunea și a binecuvântat hrana, apoi a început să rupă pâinile în bucăți mai mici. Ochii lui Nathan s-au făcut tot mai mari. Era uimit: până acum, cele cinci pâinișoare ale mamei lui ar fi trebuit să se termine. Cu toate acestea, din mâinile lui Isus tot ieșeau bucăți de pâine și de pește. Mii de oameni se așezaseră pe coasta dealului și toți au mâncat pe săturate!

Nathan ținea și el o bucată de pâine de orz în mână și a început să o examineze

atent. *Țin în mână o minune*, se gândea el. *Și când te gândești că Isus a folosit puținul pe care-l aveam ca să facă tot acest belșug!*

Poate că, uneori, ai fost tentat să crezi că viața ta nu înseamnă cine știe ce în marea tapiserie a lucrurilor. Dar, dacă Isus a hrănit mai mult de cinci mii de oameni cu prânzul sărac al unui băiat, ce crezi că poate face cu *viața* ta dacă I-o dai Lui?

Nu a trebuit ca Nathan să crească mare ca să facă ceva măreț pentru Dumnezeu. Darul prânzului său – și darul inimii sale – pot părea ceva mic, dar au fost neprețuite în ochii lui Isus. Dar cu tine cum rămâne? Îi vei da Lui clipele tale? Nimic nu este prea mare – sau prea mic – ca să-I fie dat lui Isus.

Atunci când te predai Lui, Îi dai voie ca puterea Lui măreață să lucreze prin tine. Așa putem să avem o „comoară într-un vas de lut” (2 Corinteni 4:7). Tu ești vasul; El este comoara. Împreună, faceți o echipă minunată!

Martă

FĂ CE ȘTII CĂ TREBUIE!

CÂMPUL ESTE ÎN FLĂCĂRI

*Ai o singură viață:
trăiește-o pentru Isus!*

Felul în care trăiești spune mai mult despre iubirea de Dumnezeu decât cuvintele pe care le rostești.

Țim știa cam totul despre foc. Știa ce să evite ca să nu provoace un incendiu, știa cum să stingă un foc și chiar ce să facă dacă el însuși ia foc (te oprești, te trănestești pe jos și te rostogolești). Mama îi dăduse statistici

despre incendiile de vegetație și vorbise cu el despre ravagiile pe care le fac incendiile în casele de la țară. Ea chiar îi cumpărase și niște buline autocolante cu instrucțiuni pentru prevenirea incendiilor, pe care să le împartă prietenilor lui. Și, mai mult decât orice, mama îi spusese apăsător că *niciodată* nu trebuie să se joace cu chibriturile. Dintr-un toți băieții și fetele de la școala lui Tim, nu era nimeni care să fie mai educat cu privire la prevenirea incendiilor.

Dar, în adâncul inimii lui, Tim *voia* să se joace cu focul. Pe dinafară el se arăta ascultător și înțeleghător, dar pe dinăuntru abia aștepta o ocazie – un moment în care mama să fie atentă la altceva – ca să șterpească o cutie de chibrituri și să o ascundă în buzunar. Și, bineînțeles, ziua aceea a sosit.

Plecând spre școală, Tim a pipăit cutia din buzunar și a început să se gândească serios cum avea să folosească comoara interzisă. *O să găsesc eu un loc bun în care să aprind un băț – în deplină siguranță, își făcu el planul.*

Când se întorcea de la școală, Tim trecea pe lângă un câmp întins, cu o mică sură, la marginea drumului. Nu locuia nimeni peste stradă, așa că, atunci când Tim s-a lăsat jos în iarbă, el s-a făcut nevăzut pentru orice trecător. Nerăbdător, dădu iarba într-o parte și în alta și aprinse un chibrit. Flăcăriua tremura în bătaia vântului. Ochii lui Tim sclipeau, captivați de flacăra care înainta spre capătul bețișorului. „A!” exclamă el. Fără să se gândească, dădu drumul la chibritul aprins în adâncitura înierbată. Apoi, oricât a încercat, n-a putut să-l stingă. Focul a urcat pe firele uscate de iarbă și a scăpat

spre câmp. În scurtă vreme, Tim și-a dat seama că nu mai era nimic de făcut ca să oprească focul. Cu un gol în stomac, a făcut restul drumului până acasă și a intrat pe furiș.

– Bine ai venit, dragule, spuse mama, din bucătărie. Dar parcă se vede fum? Oh, da, arde câmpul de lângă drum! Mă duc să sun la pompieri!

Tim alergă, împreună cu mama, înapoi spre câmpul în flăcări. Niște bărbați transpirați încercau să oprească focul scăpat de sub control. Frumosul câmp era părjolit, iar șura arsese până la temelie. Când focul s-a stins, Tim încă nu se liniștise: și-a dat seama că neascultarea lui costase primăria o mulțime de bani și chiar puse în pericol viața oamenilor. Pentru Tim, cunoștințele despre prevenirea incendiilor fuseseră bune, dar nu îndeajuns. Era nevoie să și facă ceea ce știa că trebuie să facă.

Cum este cu tine? Poate că ai multe cunoștințe despre Biblie, dar nu ascuți de ceea ce înveți din ea. Dacă, la fel ca Tim, știi ce e bine, dar nu faci ce știi că trebuie, cere-I ajutor lui Dumnezeu! El te cheamă să faci mai mult decât doar să vorbești despre bunătatea Lui sau să pari ascultător de poruncile Lui pe dinafară. El te cheamă să *fii* martorul Lui. Ca să fii martor, nu trebuie să fii perfect, dar trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să te ajute să faci ce poți mai bine. Ai o singură viață: Trăiește-o pentru Isus!

ASCULTĂ DUHUL SFÂNT

PERICOL LA GRĂMADA DE LEMNE

Atunci când asculți de Duhul Sfânt, nu numai că ești binecuvântat și trăiești mai aproape de cer, dar devii un puternic instrument de mărturisire în mâinile lui Dumnezeu.

Luke mătura cu ochii toată curtea, căutând ceva care să-i mai trezească interesul. Tatăl și bunica lui erau prinși într-o discuție lângă treptele verandei, iar el era teribil de plictisit. Când a văzut grămada mare de lemne de foc, la marginea curții, ochii i s-au luminat și a pornit într-acolo.

Nu te apropia de grămada de lemne! Glasul din capul lui Luke l-a făcut să se oprească. S-ar putea să fie Dumnezeu care-mi vorbește? Nu era prea sigur. La urma urmei, nu era decât un copil! Dar știa una și bună: voia să se cațăre pe grămada de lemne! *Nu văd niciun pericol*, se gândi el. Ridică din umeri și merse mai departe, până a ajuns la un trunchi mare și începu să urce.

Deodată, ceva ca un zornăit puternic umplu aerul din jur de o senzație de alarmă. Doar la câțiva pași înaintea lui, un șarpe mare, maroniu, se încolăcise, pregătindu-se de atac. Luke a înlemnit. El nu mai văzuse un șarpe cu clopoței în viața lui! Dar, instinctiv, și-a dat seama că era în pericol. Ce putea face? A început să țipe în timp ce se retrăgea – și apoi, spre groaza lui, și-a dat seama că fratele lui mai mic, Daniel, se urcase și el pe grămada de lemne în urma lui, dar nu era deloc conștient de pericol!

Tata a venit în fugă.

– Șarpe cu clopoței! a exclamat el.

Bunica l-a apucat pe Daniel de mână și l-a tras departe de șarpe. Inima lui Luke bătea să-i spargă pieptul în timp ce alerga la deal ca să intre în casă, unde mama i-a îmbrățișat pe amândoi.

– Mulțumim lui Dumnezeu că ați scăpat fără să fiți mușcați! exclama ea întruna.

Mâinile îi tremurau și ochii îi erau plini de lacrimi.

Mai târziu, Luke s-a confesat:

– Mamă, am auzit o voce în mintea mea care-mi spunea să nu mă urc pe lemne.

– Acea a fost vocea Duhului Sfânt, răspunse mama. Să asculți de vocea aceea și, când vei crește mai mare, te va scuti de multe necazuri.

– Dar sunt tot felul de gânduri care-mi trec prin minte. Cum știu care dintre ele este de la Duhul Sfânt? întrebă Luke.

– Asta este o întrebare bună, spuse mama, oprindu-se să gândească. E important să petreci timp citind Biblia. Când citești cuvintele lui Dumnezeu, vei învăța să îi recunoști vocea. Duhul Sfânt întotdeauna îți va spune să faci ce este drept și poți să verifici gândurile tale în lumina a ceea ce ai aflat deja din Biblie.

Luke tremura. Cât de aproape fusese de șarpe! Mama i-a pus mâna pe umăr.

– Dumnezeu ne avertizează în Matei 26:41 așa: „Vegheați și rugați-vă”, pentru că avem un dușman care vrea să ne distrugă.

– Diavolul.

– Da, așa este, dădu mama din cap.

– Dar nu el o să câștige, mai spuse Luke. Isus câștigă. Și eu am să fac tot ce pot mai bine ca să ascult de vocea Sa.

– Asta se potrivește foarte bine cu îndemnul „vegheați și rugați-vă!” zâmbi mama. Noi nu suntem în siguranță decât în Isus. Atunci când ascuți de Duhul Sfânt, nu numai că ești binecuvântat și trăiești

mai aproape de cer, dar devii un puternic instrument de mărturisire în mâinile lui Dumnezeu. În felul acesta împlinești misiunea Lui pentru viața ta.

Luke s-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Nu știu exact ce dorește Dumnezeu din partea mea, dar, deocamdată, am o idee destul de bună – să ascult ca să primesc indicațiile Sale.

Mama a zâmbit, pentru că Luke, deodată, se arăta extraordinar de înțelept pentru vârsta lui.

– Este exact cum ai spus, zise ea. Lasă-te condus de Cuvântul lui Dumnezeu și de Duhul Său.

Joi

ROAGĂ-TE ȘI ÎNAINTEAZĂ

CÂND MAMA SE ROAGĂ

*Fiecare secundă contează
când lucrăm în slujba Sa!*

Dumnezeu caută oameni umili care sunt gata să îndeplinească misiuni, punându-se în slujba Cerului – chiar dacă asta înseamnă un simplu apel telefonic, câteva cuvinte sau o rugăciune sinceră. Ești doritor să te oprești și să ascuți glasul Lui?

Buletinul meteo avertiza că se apropia o furtună cu rafale de vânt de o sută de kilometri pe oră. În timp ce cerul se întuneca și vântul începea să șuiere, Bryce conducea mașina cu grijă ca să ajungă acasă. Furtunile de primăvară nu erau ceva neobișnuit în partea de răsărit a Statelor Unite, dar rareori erau atât de severe.

Acasă, părinții lui Bryce își dădeau seama că furtuna avea să fie foarte rea. Tunetele și fulgerele se înteteau, iar vântul puternic zguduia copacii și rupea ramuri.

– Furtuna e mai rea decât m-am așteptat, spuse mama. M-aș simți mai bine dacă aș ști că Bryce nu conduce pe vremea asta.

– Îngerii Domnului sunt cu el, spuse tata și o atinse ușor pe umăr. E în mâini bune.

Când sunetul vântului s-a schimbat de la șuierat la vacarmul unui tren care trecea pe deasupra, cei doi au căutat adăpost în baia din spate – departe de ferestre și de pereții exteriori – pentru a fi în siguranță. S-au îmbrățișat strâns și s-au rugat pentru siguranța fiului lor. Apoi, deodată, mama și-a ridicat capul. Ceva o împingea să facă ceva concret.

– Sună-l pe Bryce. Sună-l acum!

– Bine, spuse tata întinzându-se să ia telefonul mobil.

În timpul acesta, Bryce se chinuia să vadă drumul. Vântul și ploaia izbeau mașina. Ștergătoarele de parbriz abia reușeau să îndepărteze apa de pe geam. Crengi mici, căzute pe drum, zgâriau lateralele mașinii. Simți o oarecare ușurare când ajunse la drumul cu care era familiarizat și care ducea până acasă. Deodată însă auzi o trosnitură. Un copac mare se prăbuși zgomotos – chiar în fața mașinii lui. Frunzele zburau în toate direcțiile. „Oh!” strigă el. Ce putea să facă acum? Puse schimbătorul în marșarier și începu să dea înapoi de la drumul blocat. Și atunci sună telefonul.

E tata. Bryce trânti piciorul pe frână și încercă să apropie telefonul de ureche.

– Alo?

O nouă trosnitură. Mașina se zgâlțâi sub lovitura unui trunchi gros de copac.

Tabla s-a îndoit și geamurile s-au spart când un alt copac s-a prăbușit pe partea din spate a mașinii. Zona pasagerilor din spate era complet turtită.

– Fiule, ești bine? întrebă tatăl.

Bryce clipi.

– Da, așa cred. Dar mașina nu e bine.

Un copac a căzut peste locurile din spate!

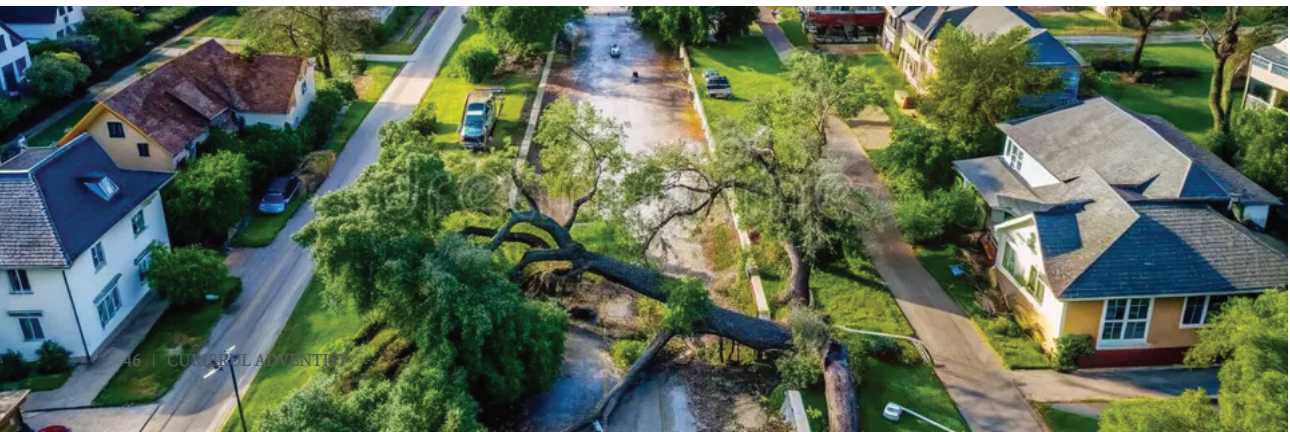
Sări afară din mașină și privi copacul prăbușit în fața mașinii. Și copacul căzut pe spatele mașinii.

– Câteva secunde, și aș fi fost acolo unde s-a prăbușit al doilea copac.

– Slavă Domnului pentru ocrotirea Sa! răsuflă tatăl, ușurat. Vin să te iau.

După ce Bryce a ajuns în siguranță acasă, au trecut împreună din nou prin toate detaliile experienței. Erau copleșiți. Ca răspuns la rugăciune, Dumnezeu convinsese o mamă să-l sune pe fiul ei atunci când câteva secunde au decis între viață și moarte.

Într-un fel, viața este o furtună – o înclăstare între lumină și întuneric, un timp de probă, care scoate la iveală în cine ne punem încrederea. Te întorci spre Cel care te poate călăuzi prin furtună? Ascultă glasul lui Dumnezeu – glasul blând, statornic, din mintea ta, care îți aduce aminte să faci ceea ce este drept – și răspunde. Fii gata să acționezi atunci când El vorbește! Fiecare secundă contează când e vorba de a lucra în slujba Lui! Și știi care e partea bună? Bucuria de a lucra pentru Regele regilor durează o *veșnicie*!

TRANSMITE MESAJUL

ÎNGERI ÎN CIMITIR

*Acea noapte în cimitir
a schimbat totul pentru
Marguerite și prietenii ei.*

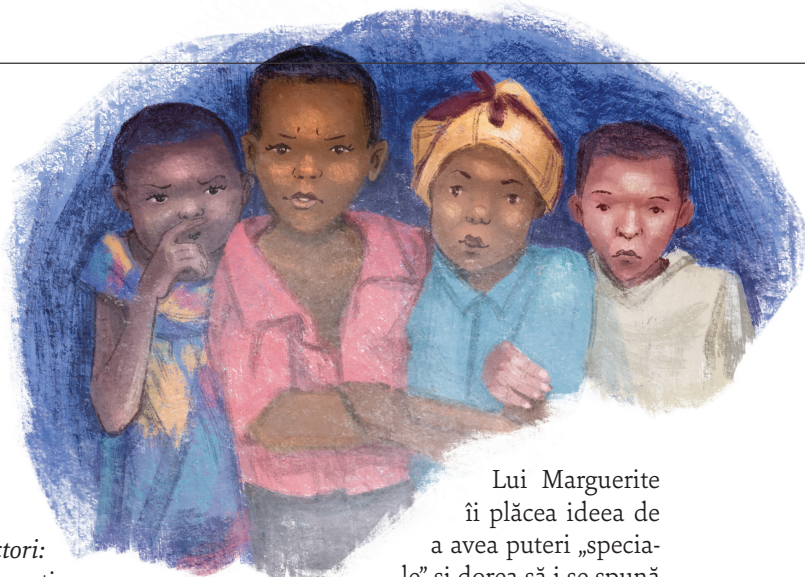
Notă pentru părinți/instruciori:

Această istorisire adevărată conține referințe la conflictul spiritual și la evenimente supranaturale pe care unii copii le pot găsi foarte intense. Deși evenimentele descrise sunt mai dramatice decât ceea ce se întâmplă în viața celor mai mulți copii, Biblia ne reamintește că, adesea, dușmanul lucrează pe căi subtile pentru a influența inima și alegerile făcute. Părinții sunt sfătuiți să citească ei înșiși istorisirea mai întâi și să o discute cu copiii lor după aceea.

– Ssst! șuieră Marguerite, în timp ce vântul mișca ramurile unui palmier mult mai înalt decât ea. Aproape am ajuns.

Kisangani, oraș din Republica Democratică Congo, are o populație de peste 1,6 milioane – și sunt foarte mulți copii. În acest mare oraș aproape de fluviul Congo, confruntările spirituale dintre lumină și întuneric sunt cât se poate de reale. Chiar și oamenilor mari le este frică de vrăji și de pericolele pe care le pot aduce asupra celor care au de-a face cu ele. Acesta a fost motivul pentru care un grup de tineri au păstrat un secret funest – că doreau să învețe să ajungă vrăjitori.

Marguerite s-a strecurat spre marginea orașului și, de acolo, în cimitir, unde prietenii ei o așteptau deja. Îngerii răi au venit târziu în seara aceea. Noapte după noapte, ei înșiși i-au instruit pe Marguerite și pe prietenii ei în secretele farmecelor.

Lui Marguerite îi plăcea ideea de a avea puteri „speciale” și dorea să i se spună vrăjitoare, deși ea nu era decât un copil.

– Instrucorii noștri întârzie în noaptea aceasta. Mă întreb ce îi împiedică, spuse Marguerite cu voce tare.

– Poate sunt ocupați să-i facă pe părinții noștri să adoarmă repede și să nu-și dea seama că nu suntem acasă, spuse unul dintre prietenii ei.

Deodată, grupul a fost învăluit de o lumină puternică. Imediat, ei și-au dat seama că ceva nu mai era ca în celelalte nopți. Marguerite a căzut la pământ și a strâns din ochi în timp ce și-a ridicat mâna să-și acopere fața. În lumina aceea, ea a putut să vadă profilul unei ființe cerești.

Se auzi o voce hotărâtă:

– Ce faceți voi aici? Nu e timp pentru așa ceva.

Ritualurile de noapte, orele petrecute sub instruirea demonilor păleau în comparație cu vorbele acestui nou vizitator.

Cum copiii nu răspundeau, îngerul a vorbit din nou:

– Isus vine curând.

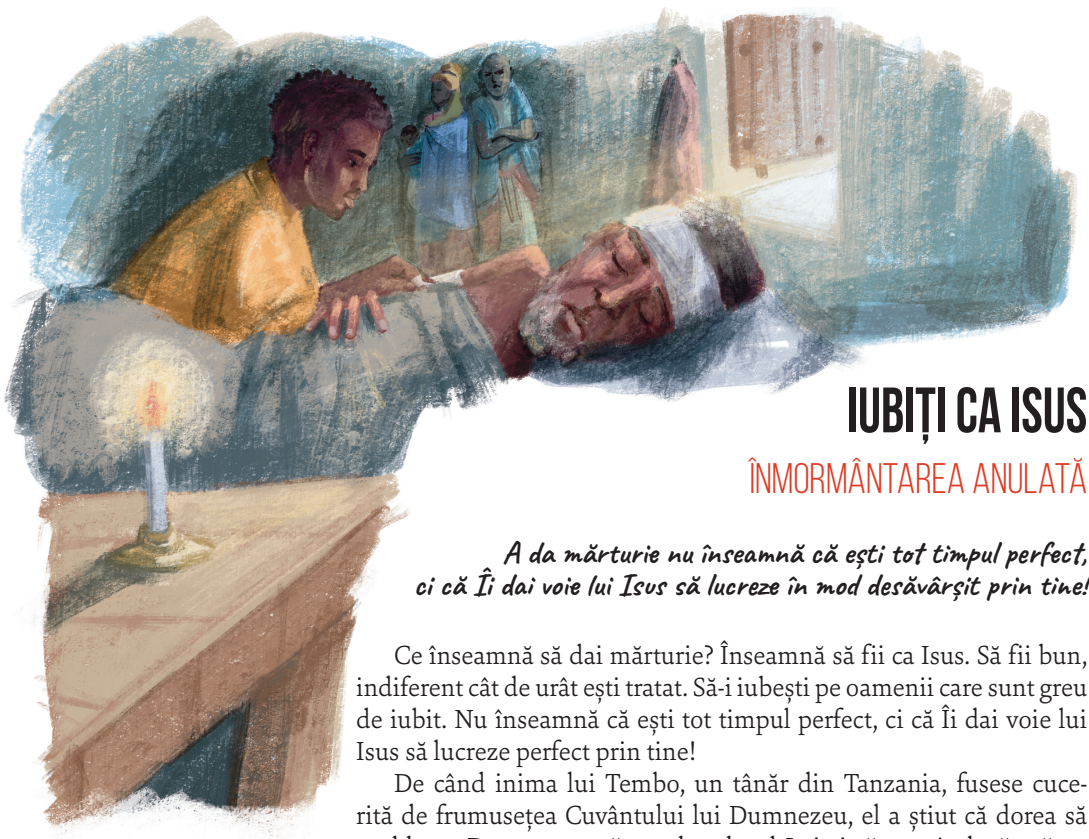
Lumea aceasta este plină de lucruri care vă vor îndepărta de Dumnezeu. Este ceva în viața voastră care nu vă pregătește pentru Împărăția lui Dumnezeu – și care, poate, vă pregătește mai bine să trăiți în întuneric? Dacă da, dați la o parte acel lucru. Dumnezeu vă vorbește astăzi: „Nu aveți timp pentru așa ceva. Isus vine curând!”

Noaptea aceea din cimitir a schimbat totul pentru Marguerite și prietenii ei. Copiii le-au dezvăluit totul părinților lor și au refuzat să se mai întâlnească vreodată cu demonii. Ei și-au deschis inimile față de Duhul Sfânt și au simțit o dorință arzătoare să transmită mesajul îngerilor către oamenii din Kisangani. Multe biserici și-au deschis ușile ca să audă istoria aceasta de pe buzele copiilor care doreau să spună lumii că Isus vine curând și că nimeni nu are timp să fie momit de păcălelile diavolului. Mărturia lui Marguerite a fost puternică și mulți oameni au fost mișcați de experiența ei din cimitirul în care îngerii cerești i-au

gonit pe demoni. După mai puțin de un an, Marguerite a participat la un program de evanghelizare din orașul ei și a fost botezată în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, împreună cu familia ei.

Știți că și voi aveți o mărturie pe care să o transmiteți? Credeți că Isus vine curând? Căutați ocazii să spuneți ce a făcut El pentru voi! Poate că El v-a dat biruință asupra păcatului sau v-a ocrotit de pericole într-un mod minunat. La fel ca Marguerite, fiți gata să ascultați glasul Său și să spuneți și altora ce a făcut El pentru voi! El vă va da curaj să aduceți la îndeplinire misiunea Sa!

Al doilea Sabat

IUBIȚI CA ISUS

ÎNMORMÂNTAREA ANULATĂ

A da mărturie nu înseamnă că ești tot timpul perfect, ci că Îi dai voie lui Isus să lucreze în mod desăvârșit prin tine!

Ce înseamnă să dai mărturie? Înseamnă să fii ca Isus. Să fii bun, indiferent cât de urât ești tratat. Să-i iubești pe oamenii care sunt greu de iubit. Nu înseamnă că ești tot timpul perfect, ci că Îi dai voie lui Isus să lucreze perfect prin tine!

De când inima lui Tembo, un tânăr din Tanzania, fusese cucerită de frumusețea Cuvântului lui Dumnezeu, el a știut că dorea să umble cu Dumnezeu, să asculte glasul Lui și să stea în legătură cu cerul prin rugăciune. Toată lumea ținea la Tembo pentru că era bun,

atent și plin de Duhul lui Dumnezeu – toată lumea, în afară de Juma. De când s-au întâlnit pentru prima dată, Juma nu-l suferea pe Tembo. El îl necăjea și răspândea pe la spatele lui povești neadevărate. Câteodată, asta afecta bunul nume al lui Tembo, dar Tembo era tot timpul drăguț.

– Ai auzit că Juma este foarte bolnav? i-a spus cineva lui Tembo într-o zi înșorită. Nimeni – nici chiar cei din familia lui – nu vrea să se afle în preajma lui, pentru că este un miros foarte rău și nimeni nu poate să suporte să stea în casă, cu excepția soției lui.

Tembo a simțit că o voce discretă a vorbit minții sale: *Du-te și ajută-l pe Juma!* Tembo a făcut asta fără ezitare. Spre surpriza lui Tembo, când a ajuns la casa lui, familia lui Juma aștepta afară.

– Ce cauți aici? i-a spus cineva, cu voce sfidătoare.

– Am venit să-l ajut pe Juma, spuse Tembo.

– N-o să mai trăiască prea mult, spuse o altă rudă. Iar dacă intri pe ușa asta ca să-l ajuti și el moare, o să te socotim răspunzător să-i plătești cheltuielile de înmormântare.

Tembo a rămas o clipă pe gânduri. În Tanzania, înmormântările costă câteva mii de dolari, bani pe care el oricum nu îi avea. Dar nici nu putea să-l lase pe dușmanul lui să moară fără să știe de iubirea lui Isus.

De îndată ce Tembo a intrat în casă, mirosul pestilențial dinăuntru l-a copleșit. Stomacul i s-a întors pe dos. Plămânii țipau după aer proaspăt. Dar când Tembo a văzut rana teribilă de pe pielea lui Juma, el a înțeles că Dumnezeu îl trimisese acolo exact la timp. Rugându-se pentru putere și pentru un stomac tare, Tembo s-a îndreptat către soția lui Juma.

– Am nevoie de ceva material curat și apă, ca să-i spăl rana. Când termin, voi plăti transportul și-l ducem la spital imediat.

Juma a făcut ochii mari, dar nu și-a mișcat buzele. Tembo a curățat cu grijă

rana și a făcut exact ce promisese. A plătit și tratamentul la spital și l-a vizitat adesea pe Juma.

Zilele au trecut și o schimbare a început să se petreacă în inima lui Juma. El încerca să înțeleagă de ce Tembo făcea aceste lucruri pentru cineva care îl tratase atât de îngrozitor.

– Când rudele mele nu făceau decât să aștepte ca eu să mor, tu ți-ai asumat riscul să încerci să mă salvezi, se minuna el.

Când Juma s-a refăcut destul de mult ca să se întoarcă acasă, Tembo l-a însoțit. Și când au sosit, rudele erau adunate în jurul casei, așteptându-se să aibă loc înmormântarea. Și se așteptau ca Tembo să plătească cheltuielile, așa cum se înțeleseseră. Când a fost înconjurat de familie, Juma a arătat spre noul lui prieten, Tembo:

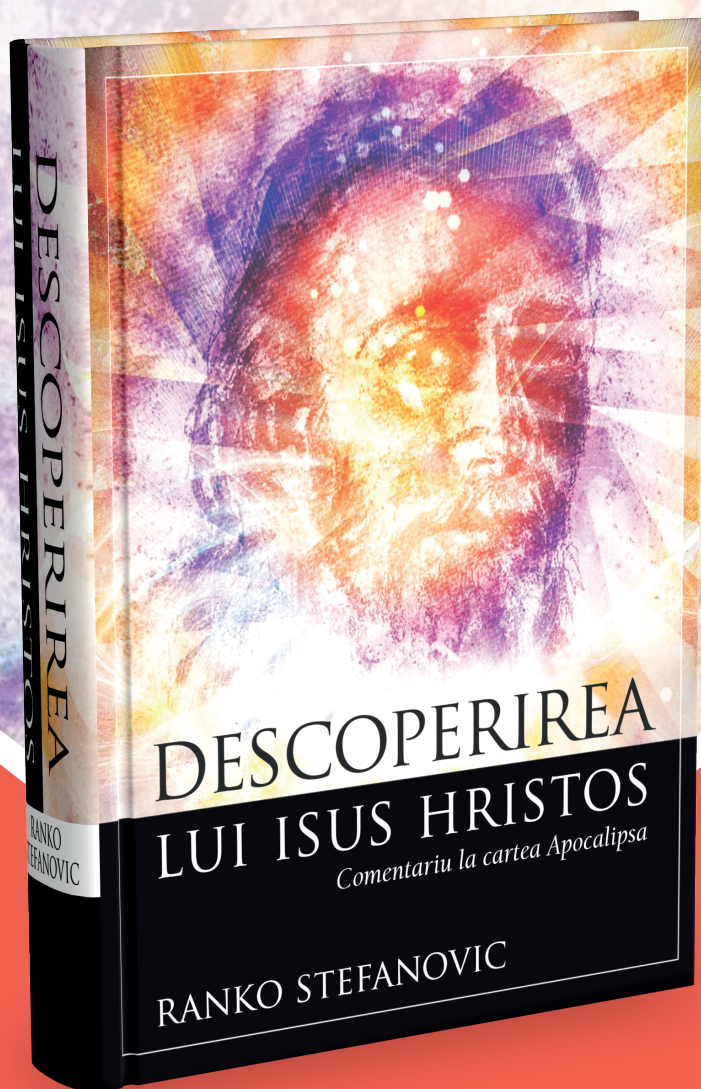
– Îl vedeți pe omul acesta? El mi-a arătat o iubire cum nici măcar rudele mele nu au avut față de mine. El a devenit familia mea.

Înmormântarea nu a mai avut loc. Rudele au plecat la casele lor. Ca urmare a actelor de iubire neegoistă ale lui Tembo, Juma a ajuns și el să îl cunoască pe Dumnezeu.

Vrei să fii misionar, poate chiar să-I îngădui lui Dumnezeu să te folosească pentru a schimba lumea? Dacă da, iubește-L pe El mai întâi și cel mai mult, iar iubirea față de ceilalți va veni în mod natural. Începe în colțul tău de lume, oricare ar fi, și iubește-i pe oamenii pe care El i-a așezat în calea ta, oricine ar fi ei. Mergi cu un țel și păstrează-ți cu tărie credința (Apocalipsa 3:11). Nicu dar, nicio rugăciune, niciun moment nu sunt irosite atunci când Îl servești pe Împăratul împăraților!

Scritorea ABIGAIL DUMAN locuiește în Virginia de Vest, Statele Unite, împreună cu soțul ei și cu cei trei băieți ai lor. Împreună se bucură de orice aventură în aer liber.

Un comentariu riguros și accesibil al cărții Apocalipsa, care evidențiază legăturile atât cu Vechiul, cât și cu Noul Testament, observând contextul istoric și împlinirea profețiilor. Prin abordarea istoricistă și cunoașterea limbilor biblice, Ranko Stefanovic oferă perspective noi, întărind credința și speranța în Isus.